

เอกสารข่าวสารงานวิจัยและพัฒน์

Research and Development Newsletter

ปีที่ ๕ ฉบับที่ ๕๐ ประจำเดือน ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๙

งานวิจัยและพัฒนา

- ☞ การศึกษาเปรียบเทียบกระบวนการเรียนรู้การสอนโดยการพิจารณาไตร่ตรองศาสตร์การสอนเพื่อพัฒนาโมเดลการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษ : พหุกรณีศึกษาครูเชี่ยวชาญและครูไม่เชี่ยวชาญ
- ☞ คนรับใช้ในบ้าน : แรงงานอพยพจากพม่ามาไทย

บทความที่น่าสนใจ

- ☞ องค์กรของท่านพร้อมหรือยังสำหรับ e-learning
- ☞ พลเมืองกับการเคลื่อนย้ายถิ่นฐานของประชาชนข้ามพรมแดน

สาระน่ารู้...

- ☞ กินเจที่ไม่จำเจ
- ☞ แก๊ซโซฮอลล์จากข้าวฟ่าง
พลังงานจากพืชอาหารสัตว์

...แวดวงนักวิจัย...

- ☞ ศ.ดร.ติน ปรัชญพฤทธิ์

ปิดท้ายวิจัย...

- ☞ ปิยมหาราชรำลึก

“ข้อมูลมาตรฐาน วิชาการก้าวไกล รัฐสภาไทยก้าวหน้า”

กลุ่มงานวิจัยและพัฒนา สำนักวิชาการ
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

เอกสารข่าววารงานวิจัยและพัฒนา

Research and Development Newsletter

ปีที่ ๕ ฉบับที่ ๕๐

ประจำเดือน ตุลาคม ๒๕๔๙

ที่ปรึกษา

นายจเร พันธุ์เปรื่อง

รองเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

นางวิจิตรา วัชรภรณ์

ผู้อำนวยการสำนักวิชาการ

บรรณาธิการบริหาร

นางสาวจิรพรรณ กาญจนอุดม

ผู้อำนวยการกลุ่มงานวิจัยและพัฒนา

วัตถุประสงค์

เพื่อเผยแพร่และประชาสัมพันธ์ข้อมูล ข่าวสาร
ด้านการวิจัยและพัฒนา ซึ่งเป็นการเพิ่มพูนความรู้
ให้แก่บุคคลในวงงานรัฐสภา อันเป็นประโยชน์ต่อ
การปฏิบัติงานด้านนิติบัญญัติ

กองบรรณาธิการ

นางสาวอุษา

ໄໝິດຕະກູລ

นางสิวพร

ສຸຂເອີຍດ

นางสาวพจนา

ອິຣາມນຕຣ໌

นางสุหาทิพย์

ດິນໄວໝາກູລ

นางสาวนารีลักษณ์

ຕິຣິວຣນ

นายจันทมร

ສີຮາບູນຸສີ

นางสาวปิยะวรรณ

ປານໂຕ

นางสาววิมลรักษ์

ສານຕິຣຣນ

นางสาวปรียวรรณ

ສຸວຣນສູນຍ໌

บรรณาธิการ

นางสาวปรียวรรณ

ສຸວຣນສູນຍ໌

กลุ่มงานวิจัยและพัฒนา

สำนักวิชาการ

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ถนนประดิพัทธ์ เขตพญาไท

กรุงเทพมหานคร ๑๐๔๐๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๒๔๔ ๒๐๖๗ - ๘

โทรสาร ๐ ๒๒๔๔ ๒๐๖๒

ผู้จัดพิมพ์

นางสาวธณัฐดา

หาเรือนศรี

ฝ่ายเผยแพร่

นางศศิกา

พลอยเสี่ยมพงษ์

บทบรรณาธิการ

สวัสดีค่ะ พบกันเป็นประจำทุกเดือนนะคะ สำหรับชาวสารงานวิจัยและพัฒนาประจำเดือน ตุลาคม ๒๕๔๙ ขอเริ่มด้วยงานวิจัยและพัฒนา ยังคงมีเนื้อหาที่น่าสนใจ ๒ เรื่องเช่นเคย คือ เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบกระบวนการเรียนรู้การสอนโดยการพิจารณาไตร่ตรองศาสตร์การสอนเพื่อพัฒนาโมเดลการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษ : พหุกรณีศึกษาครูเชี่ยวชาญและครูไม่เชี่ยวชาญ และ เรื่อง คนรับใช้ในบ้าน: แรงงานอพยพจากพม่ามาไทย ส่วนบทความยังคงน่าสนใจอีกเช่นเคยค่ะ คือ เรื่อง พลเมืองกับการเคลื่อนย้ายถิ่นฐานของประชาชนข้ามพรมแดน และเรื่อง องค์กรของท่านพร้อมหรือยัง สำหรับ e-learning และพิกสมองกับสาระน่ารู้เบาๆ ด้วยการนำเสนอเรื่อง กินเจที่ไม่จำเจ เพื่อให้เข้ากับเทศกาลกินเจที่เพิ่งผ่านไปนะคะ พร้อมด้วยเรื่องการใช้พลังงานทดแทนอย่าง แก๊ซโซฮอลล์จากข้าวฟ่าง พลังงานจากพืชอาหารสัตว์

นอกจากนี้ยังได้นำศัพท์วิจัยมาเสนอให้ท่านผู้อ่านรู้จักคือ ระดับมาตรวัดตัวแปร (Levels of Measurement) สำหรับแวดวงนักวิจัยนั้นขอแนะนำนักวิจัยที่มีความเชี่ยวชาญในด้านรัฐศาสตร์ และรัฐประศาสนศาสตร์ อีกทั้งท่านยังได้รับรางวัลนักวิจัยดีเด่นแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๔๑ จากสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ ท่านคือ ศาสตราจารย์ ดร.ติน ปรัชญพฤทธิ์ ปิดท้ายงานวิจัยประจำเดือนตุลาคมด้วยวันสำคัญของเดือนนี้ คือวันปิยมหาราช โดยมารำลึกกันว่า วันปิยมหาราชมีที่มาอย่างไรบ้างคะ

บรรณาธิการ

หน้า

งานวิจัยและพัฒนา

- ☺ การศึกษาเปรียบเทียบกระบวนการเรียนรู้การสอนโดยการพิจารณา
ไตร่ตรองศาสตร์การสอนเพื่อพัฒนาโมเดลการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษ :
พหุกรณีศึกษาครูเชี่ยวชาญและครูไม่เชี่ยวชาญ
ปิยะวรรณ ปานโต ๑
- ☺ คนรับใช้ในบ้าน : แรงงานอพยพจากพม่ามาไทย
นารีลักษณ์ ศิริวรรณ ๖

บทความที่น่าสนใจ

- ☺ พลเมืองโลกกับการเคลื่อนย้ายถิ่นฐานของประชาชนข้ามพรมแดน
ปริยวรรณ สุวรรณสุนย์ ๑๔
- ☺ องค์กรของท่านพร้อมหรือยังสำหรับ e-learning
วิมลรักษ์ ศานติธรรม ๒๐

สาระน่ารู้

- ☺ กินเจแต่ไม่จำเจ
ปริยวรรณ สุวรรณสุนย์ ๒๔
- ☺ แก๊สโซฮอลล์จากข้าวฟ่าง พลังงานจากพืชอาหารสัตว์
พจนา อีรามนตร์ ๒๙

เปิดโลกกว้างด้วยศัพท์วิจัย

- ☺ ระดับมาตรวัดตัวแปร (Levels of Measurement)
นารีลักษณ์ ศิริวรรณ ๓๐

แวดวงนักวิจัย

- ☺ ศาสตราจารย์ ดร.ติน ปรัชญพฤทธิ์
ปริยวรรณ สุวรรณสุนย์ ๓๓

ปิดท้ายวิจัย

- ☺ วันปิยมหาราช
บรรณาธิการ ๓๖

งานวิจัยและพัฒนา

การศึกษาเปรียบเทียบกระบวนการเรียนรู้การสอนโดยการพิจารณาไตร่ตรอง
ศาสตร์การสอนเพื่อพัฒนาโมเดลการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษ :
พหุกรณีศึกษาครูเชี่ยวชาญและครูไม่เชี่ยวชาญ

วิจัยโดย รศ.ดร.สุมาลี ชีโนกุล

สำหรับงานวิจัยเรื่องนี้เกิดขึ้นจากการคิดไตร่ตรองเพื่อหาวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพที่ผู้วิจัยจะต้องรับผิดชอบในฐานะของ “ครูผู้สอนครู” ในรายวิชาวิธีวิทยาการสอน (teaching methodology) และการพิจารณาสภาพปัญหาที่อาจารย์ผู้สอนภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่ขาดแรงจูงใจในการทำวิจัย ซึ่งผู้วิจัยพิจารณาประเด็นปัญหาใน ๒ มิติ คือ มิติแรก ผู้วิจัยมีแนวคิดที่จะสร้างความเชื่อมโยงระหว่างการทำวิจัย ทฤษฎี และการปฏิบัติให้เกิดขึ้นโดยการทำวิจัยในหัวข้อที่จะสามารถสร้างและเสริมองค์ความรู้ในเชิงทฤษฎี ได้ในระดับหน่วยปฏิบัติงาน ซึ่งอาจเป็นในระดับชั้นเรียนหรือในระดับสถานศึกษา โดยความคิดว่าสถานที่ดังกล่าวไม่ควรเป็นเพียงแหล่งที่จะประยุกต์ใช้ข้อค้นพบจากทฤษฎีเท่านั้น แต่อาจเป็นสถานที่ที่ทฤษฎีเติบโต โดยการวิจัยของครู และมิติที่สองเป็นการมองปัญหาสำคัญของการฝึกหัด/อบรมครู ซึ่งมีประเด็นว่า ๑) จะมีวิธีการใดที่จะสามารถช่วยให้บัณฑิตครูศาสตร์เป็นผู้ที่มีวิจารณญาณ คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็นและไม่เป็นเพียงผู้ลอกเลียนแบบแนวทางการสอนอย่างไร้เหตุผล และ ๒) จะมีแนวการสอนใดที่จะทำให้มั่นใจได้ว่าบัณฑิตยังคงสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปปฏิบัติเพื่อพัฒนาตนเองไปสู่ครูมืออาชีพได้หลังจากจบรายวิชาที่สอน หรือจบการศึกษาจากคณะครุศาสตร์แล้ว

จากหลักการที่ว่า นิสิตที่ได้รับการสอนโดยการพิจารณาไตร่ตรองศาสตร์การสอนจะมีความสามารถปรับประยุกต์และนำความรู้ ทฤษฎี ประสบการณ์ และเทคนิคการสอนมาประมวลสร้างสรรค์งานสอนและงานครูได้อย่างเหมาะสม ผู้วิจัยใช้แนวทางให้นิสิตสะท้อนแง่มุมต่าง ๆ (reflection) ที่เป็นประโยชน์ต่อกระบวนการเรียนรู้ในศาสตร์การสอน โดยที่ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยควบคู่ไปกับการสอนในรายวิชา ๒๐๑๐๕๒๑ Methodology of English Language Teaching ซึ่งเป็นรายวิชาที่ผู้วิจัยรับผิดชอบ วิชาดังกล่าวเป็นรายวิชาเลือกในหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิตและมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ (หลักสูตรนานาชาติ/สหสาขาวิชา) โดยคณะครุศาสตร์สอนและบริหารหลักสูตรร่วมกับคณะอักษรศาสตร์ และสถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้วิจัยได้สร้างกรอบความคิดในการวิจัย โดยใช้แนวทางจากคำถามในการวิจัย โดยให้ครอบคลุมประเด็นหลักรวม ๓ ประเด็นคือ ๑) กระบวนการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ๒) แนวคิดในการใช้การพิจารณาไตร่ตรองศาสตร์การสอนเพื่อพัฒนาทักษะการสอนและ ๓) ความเชี่ยวชาญของครู

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อเปรียบเทียบกระบวนการเรียนรู้การสอนโดยการพิจารณาไตร่ตรองศาสตร์การสอน ระหว่างกลุ่มครูเชี่ยวชาญและครูไม่เชี่ยวชาญเพื่อให้ได้ข้อค้นพบไปพัฒนาโมเดลการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์ย่อยดังนี้

๑. เพื่อศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้อง สังเคราะห์และพัฒนา

๑.๑ โมเดลการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยใช้หลักการพิจารณาไตร่ตรองศาสตร์การสอน เพื่อนำไปใช้ในการจัดกระบวนการเรียนการสอนในการศึกษาเปรียบเทียบการเรียนรู้การสอนของครู ๒ กลุ่ม

๑.๒ เครื่องมือและเกณฑ์บ่งชี้ความเชี่ยวชาญการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ในบริบทชั้นเรียนไทย โดยใช้โมเดลการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษในข้อ ๑.๑ เป็นฐานในการศึกษา เพื่อใช้เป็นเครื่องมือ ในการแบ่งกลุ่มครูเชี่ยวชาญ และครูไม่เชี่ยวชาญ

๒. เพื่อเปรียบเทียบกระบวนการเรียนรู้การสอนของกลุ่มครูเชี่ยวชาญและครูไม่เชี่ยวชาญ โดยพิจารณาในประเด็นหลัก ๓ ประเด็นคือ ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในอดีต ประสบการณ์การเรียนรู้จากรายวิชาวิธีวิทยาการสอน และประสบการณ์การสอนจริง

๓. เพื่อปรับปรุงโมเดลการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยใช้หลักการพิจารณาไตร่ตรองศาสตร์การสอนในบริบทชั้นเรียนไทย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ก. ประโยชน์ในเชิงวิชาการด้านครุศาสตร์หรือศึกษาศาสตร์

๑. การศึกษาครั้งนี้ได้นวัตกรรมเด่น ๒ เรื่อง คือ ๑) โมเดลการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยใช้หลักการพิจารณาไตร่ตรองศาสตร์การสอนในบริบทชั้นเรียนไทย ซึ่งเป็นองค์ความรู้ใหม่ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานสภาพความเป็นไทย และ ๒) เกณฑ์บ่งชี้ความเชี่ยวชาญในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในบริบทชั้นเรียนไทยที่ได้พัฒนาขึ้นจากโมเดล สามารถนำมาใช้ปฏิบัติได้จริง โดยมีฐานรองรับจากงานวิจัยและข้อมูลสนับสนุนเชิงวิชาการ

๒. การสอนโดยการพิจารณาไตร่ตรองศาสตร์การสอน (reflective teaching) เอื้ออำนวยให้นิสิตในฐานะครูผู้สอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ สามารถเชื่อมโยงทฤษฎีสู่แนวปฏิบัติในชั้นเรียนได้ชัดเจนขึ้น และพัฒนาความสามารถในการวิเคราะห์สถานการณ์การสอนตลอดจนทบทวนวิธีการที่เลือก

ใช้ได้อย่างมีเหตุผล ผลจากการศึกษาในเรื่องนี้ได้ข้อมูลที่สำคัญที่เกิดจากการวิจัยอย่างเป็นระบบมาสนับสนุนการสอนในรายวิชาต่าง ๆ ที่คณะครุศาสตร์เปิดสอน ทั้งระดับปริญญาบัณฑิต มหาบัณฑิต และดุษฎีบัณฑิต ตลอดจนการให้บริการวิชาการในการอบรมอาจารย์รุ่นใหม่ ๆ ที่จะมาเป็นสมาชิกของคณะครุศาสตร์ และ/หรือการอบรมครูในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งงานดังกล่าวเป็นภารกิจสำคัญโดยตรงของคณะครุศาสตร์

ข. ประโยชน์ในด้านการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดเด่นของวิธีวิทยาการวิจัยในการบูรณาการรูปแบบและเทคนิคการวิจัยที่หลากหลาย แสดงให้เห็นศักยภาพของการวิจัยแบบมีส่วนร่วม (participatory research) และการวิจัยและพัฒนา (research development) นอกจากนี้การใช้การวิจัยเป็นฐานในการเรียนการสอนรายวิชา ๒๐๑๐๕๒๑ Methodology of English Language Teaching ยังนับเป็นการริเริ่มการใช้การสอนแบบวิจัยเป็นฐาน (research-based instruction) ในสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ และถือว่าการพัฒนากระบวนการวิจัยให้เป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้ที่ใช้ปฏิบัติจริง อันจะเป็นตัวอย่าง/แนวคิดให้นักวิจัยทางการศึกษาได้ใช้ประโยชน์จากการวิจัยในการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนด้วยการวิจัย

ผลของการศึกษาวิจัย พบว่า

การวิจัยครั้งนี้ได้ผลการวิจัยในประเด็นหลัก ๓ ประการคือ

๑. การพัฒนาโมเดลการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในบริบทชั้นเรียนไทย โมเดลการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในบริบทชั้นเรียนไทย (ฉบับปรับปรุง) ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเพื่อใช้ในการจัดกระบวนการเรียนการสอน มีความลึกซึ้งในประเด็นการฝึกให้นักเรียนเข้าใจกระบวนการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จุดเด่นคือ โมเดลฉบับปรับปรุงเน้นหลักการ ๒R๒C คือ เน้นการใช้หลักการพิจารณาไตร่ตรองศาสตร์การสอน (Reflective Teaching) ซึ่งถือเป็นหัวใจสำคัญของโมเดลนี้ เน้นกระบวนการวิจัยพื้นฐาน (Research-based instruction) เน้นการสร้างความรู้ด้วยตนเอง (Constructivism) และเน้นการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaboration)

๒. การสร้างเกณฑ์บ่งชี้ความเชี่ยวชาญในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในบริบทชั้นเรียนไทย ผู้วิจัยประเมินการสอนของกลุ่มตัวอย่างจากตัวบ่งชี้เกี่ยวกับความเชี่ยวชาญในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ๓๐ ตัวบ่งชี้ (Brown, ๒๐๐๑) และนำผลมาวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจได้องค์ประกอบบ่งชี้ความเชี่ยวชาญการสอนภาษาอังกฤษ ๕ องค์ประกอบ จากนั้นผู้วิจัยสร้างเกณฑ์สำหรับการวัดความเชี่ยวชาญในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จากคุณลักษณะตามกรอบการพัฒนาวิชาชีพครู รวม ๓ เกณฑ์คือ ๑) เกณฑ์ความรู้และความเข้าใจในเชิงวิชาชีพ ๒) เกณฑ์ทักษะและความสามารถเชิงวิชาชีพ และ ๓) เกณฑ์ความผูกพันและยอมรับคุณค่าในเชิงวิชาชีพ ทั้งนี้ผู้วิจัยกำหนดให้เกณฑ์ความรู้และความเข้าใจเชิงวิชาชีพครอบคลุมเฉพาะองค์ประกอบ “ความรู้ด้านเนื้อหาภาษาอังกฤษและหลักการสอน” เกณฑ์ทักษะและความสามารถเชิงวิชาชีพ ครอบคลุมองค์ประกอบรวม ๓ องค์ประกอบ

คือ “ทักษะการสอนในชั้นเรียน” “ความสนใจเอาใจใส่ผู้เรียน” และ “ทักษะการประสานสัมพันธ์” และ
เกณฑ์ความผูกพันและยอมรับคุณค่าในเชิงวิชาชีพครอบคลุมองค์ประกอบ “การมุ่งความเป็นเลิศ” ในขั้นตอน
สุดท้ายผู้วิจัยจัดตัวบ่งชี้ที่วิเคราะห์ในขั้นต้นเข้าองค์ประกอบทั้ง ๕ องค์ประกอบ

๓. ผลการศึกษาเปรียบเทียบกระบวนการเรียนรู้การสอนของครูเชี่ยวชาญและครูไม่เชี่ยวชาญ
กลุ่มครูเชี่ยวชาญและครูไม่เชี่ยวชาญมีความคล้ายและต่างกันในกระบวนการเรียนรู้ กระบวนการสอน ดังนี้

๓.๑ ประสบการณ์การเรียนรู้ในอดีตการเรียนรู้ที่คล้ายกัน ได้แก่ ความมุ่งมั่นเรียนรู้ตาม
ข้อกำหนดของหลักสูตร ซึ่งแสดงออกในรูปของการเรียนรู้ การมีแรงจูงใจในการเรียน การเรียนรู้จากครูที่มี
คุณภาพการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน คือ วิธีการแสวงหาความรู้ซึ่งส่งผลให้เกิดความแตกต่างกันในประเด็นย่อย
ได้แก่ จำนวนและปริมาณ การสัมผัส ตัวบ่อนทางภาษา (ทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน) ความแตกต่างใน
ด้านการนำตนเองในการเรียนรู้และอุปลักษณ์ (metaphor) การมองตนเองในฐานะผู้เรียน ความแตกต่าง
ดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งเป็นแนวคิดสำคัญที่วงการศึกษามุ่งเน้นในปัจจุบัน

๓.๒ ประสบการณ์การเรียนรู้รายวิชาวิธีวิทยาการสอน การเรียนรู้ที่คล้ายกัน ได้แก่ การ
มุ่งมั่นจะเรียนรู้ได้ตามเป้าหมายของรายวิชา การมองเห็นความสำคัญของการเชื่อมโยงทฤษฎีกับแนวทาง
การปฏิบัติ การเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ได้แก่ ความแตกต่างของการใช้ทักษะการคิดในการพิจารณาไตร่ตรอง
ศาสตร์การสอน ซึ่งส่งผลให้เกิดความแตกต่างในผลการเรียนรู้ ได้แก่ ระดับความสามารถในการเชื่อมโยง
ทฤษฎีกับแนวปฏิบัติในการพิจารณาไตร่ตรองศาสตร์การสอน วิธีการเรียนรู้แบบลึก/แบบผิวเผิน (deep
and surface processing level) การสะท้อนแ่งมุมจริยธรรม จรรยาธรรม ครู และอุปลักษณ์การมองผู้สอน
ในรายวิชา รวมถึงอุปลักษณ์ (metaphor) การมองตนเองในฐานะผู้เรียนในรายวิชา จากข้อค้นพบดังกล่าว
ประเด็นที่ผู้สอนควรพิจารณาคือ การเน้นกระบวนการเรียนการสอน และการประเมินผลการเรียนรู้ในเชิง
“คุณภาพ” ในการเรียนรู้มากกว่า “ปริมาณ” ของความรู้

๓.๓ ประสบการณ์การสอน ความคล้ายคลึง และแตกต่างกันในเชิงการปฏิบัติงานครูและ
พฤติกรรมที่แสดงออกในช่วงวางแผน (ก่อนการสอน) ระหว่างการสอน และหลังการสอน มักเกิดจาก
ทักษะและความชำนาญในการสอน อันเกิดจากการพัฒนาการสอนจากประสบการณ์

ศักยภาพในการพัฒนาสู่ภาคอุตสาหกรรม

ภาษาอังกฤษมีความสำคัญในฐานะที่เป็นเครื่องมือการศึกษา การดำเนินธุรกิจ การรับข้อมูล
ข่าวสารผ่านเทคโนโลยีและเครือข่ายคอมพิวเตอร์ การท่องเที่ยว และบันเทิง ภารกิจหลักของกระทรวง
ศึกษาธิการในการปฏิรูปกระบวนการจัดการเรียนการสอน จึงเน้นที่การจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้มี
ประสิทธิภาพ ปัญหาสำคัญคือครูภาษาอังกฤษที่ประจำการอยู่มีคุณภาพมากน้อยเพียงใด และหากต้อง
เตรียมผลิตครูภาษาอังกฤษที่มีคุณภาพจะมีวิธีการใดที่จะให้ผลได้อย่างเต็มที่ ในปัจจุบันวงการศึกษามักจะ
มุ่งวัดประสิทธิภาพการเรียนการสอน โดยวัดจากผลผลิต (outcome) ในเชิงสมรรถนะ (competency) ซึ่ง
มักจะมีการกำหนดเกณฑ์เทียบเคียง (benchmark) หรืออาจกำหนดมาตรฐาน (standard) รวมถึงตัวบ่งชี้ที่
สามารถวัดคุณภาพได้ งานวิจัยฉบับนี้ได้พัฒนานวัตกรรมที่เกิดจากการวิจัยใน ๒ ลักษณะคือ เกณฑ์บ่งชี้

ความเชี่ยวชาญในการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในบริบทชั้นเรียนไทย และโมเดลการเรียนรู้ การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศโดยเน้นหลักการ ๒R๒C นอกจากนี้งานวิจัยยังได้หลักฐาน ข้อมูลเชิงประจักษ์เกี่ยวกับความแตกต่างในพฤติกรรมการสอนของครูเชี่ยวชาญและครูไม่เชี่ยวชาญ ไม่ว่าจะ เป็นทักษะการจัดการชั้นเรียน การใช้เทคนิคการสอน ทักษะการควบคุมผลการเรียนรู้ และการให้ข้อมูล ป้อนกลับ ข้อมูลเชิงประจักษ์ดังกล่าวเป็นประโยชน์แก่การฝึกอบรมนิสิตฝึกสอน ครูที่เริ่มประจำการหรือครู ประจำการ ซึ่งมักจะมีหลากหลายในประสบการณ์การเรียนการสอน ผลจากงานวิจัยสามารถนำมา พัฒนาเป็นเครื่องมืออบรมครูภาษาอังกฤษได้เหมาะสมกับบริบทของชั้นเรียนไทย โดยผู้บริหารและครู สามารถใช้เกณฑ์ความเชี่ยวชาญที่สร้างขึ้น กำหนดขอบข่ายจุดเน้นหรือเป้าหมายของการอบรม ใช้อุปแบบ การจัดการเรียนการสอนที่นำเสนอในโมเดลในการจัดกระบวนการฝึกอบรม และใช้ข้อค้นพบที่เกี่ยวข้องกับ ความแตกต่างของกลุ่มครูเชี่ยวชาญและครูไม่เชี่ยวชาญ เป็นมาตรฐานกำหนดทักษะที่จำเป็นในการพัฒนา ครูให้เป็นครูที่มีคุณภาพ ทั้งนี้เกณฑ์วัดความเชี่ยวชาญฯ ดังกล่าวยังอาจนำมาเป็นแนวทางในการ ๑) กำหนดมาตรฐานครูภาษาอังกฤษในประเทศไทย ๒) สร้างเงื่อนไขในการให้ประกาศนียบัตรวิชาชีพครู ภาษาอังกฤษ ๓) กำหนดเกณฑ์มาตรฐานคุณสมบัติครูภาษาอังกฤษเพื่อยกย่องเชิดชูเกียรติ หรือมอบ รางวัลครูดีเด่น ๔) พัฒนาเกณฑ์ความเชี่ยวชาญเพื่อเลื่อนตำแหน่ง ๕) ใช้เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกและ กำหนดแนวทางการพัฒนาครูภาษาอังกฤษระยะยาวในการพัฒนาครูวิชาชีพ ๖) ใช้เป็นเกณฑ์ในการกำหนด ตัวบ่งชี้ที่สำคัญเพื่อวัดคุณภาพของหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษ ในส่วนที่เป็นคุณภาพของครู

เรียบเรียงโดย ปิยะวรรณ ปานโต

เอกสารอ้างอิง

สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ. รางวัลสภาวิจัยแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๕๘. ใน สุมาลี ชีโนกุล.

“การศึกษาเปรียบเทียบกระบวนการเรียนรู้การสอนโดยการพิจารณาไตร่ตรองศาสตร์การสอน เพื่อพัฒนาโมเดลการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษ : พหุกรณีศึกษาครูเชี่ยวชาญและ ครูไม่เชี่ยวชาญ”. กรุงเทพฯ : อรุณการพิมพ์, ๒๕๕๘ หน้า ๑๔๗-๑๕๘.

คนรับใช้ในบ้าน : แรงงานอพยพจากพม่ามาไทย

วิจัยโดย สุรีย์พร พันพั่ง และคณะ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประชาชนนับหลายล้านคนจากประเทศพม่า ได้ทิ้งประเทศบ้านเกิดของตนเพื่อออกไปแสวงหาความมั่นคงและปลอดภัยในชีวิต ซึ่งเป็นผลมาจากความขัดแย้งทางการเมืองการปกครอง การใช้อำนาจเข้าครอบงำของทหาร ความยากแค้นทางเศรษฐกิจ การลุกขึ้นต่อสู้ของกลุ่มชนเชื้อสายต่าง ๆ และการข่มเหงรังแกชนกลุ่มน้อยที่มีมานานเกือบครึ่งศตวรรษแล้ว หลังจากเวลาผ่านไปกว่าสิบห้าปี ประชาชนซึ่งหลบหนีจากประเทศพม่าได้เพิ่มจำนวนขึ้นมากจนกลายเป็นกระแสการอพยพหลังไหลที่ใหญ่ที่สุดอันหนึ่งในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ผู้พลัดถิ่นจากพม่าส่วนใหญ่คือ ชนกลุ่มน้อยกลุ่มต่าง ๆ ทั้งนี้เนื่องจากสภาพสันติภาพและการพัฒนาแห่งรัฐของพม่า (State Peace and Development Council : SPDC) มีนโยบายใหม่ที่จะจำกัดกลุ่มชนเชื้อสายต่าง ๆ รวมทั้งกองกำลังต่าง ๆ ที่ให้การสนับสนุนชนกลุ่มน้อย ผ่านทางการบังคับใช้แรงงาน การบังคับให้ย้ายถิ่นที่อยู่ การริดเค้นภาษี และการทารุณทางกาย

ผู้อพยพย้ายถิ่นจากพม่าส่วนใหญ่มักหลบหนีเข้าสู่ประเทศไทยซึ่งเป็นประเทศเพื่อนบ้าน ประเมินว่าประชาชนรวมสองล้านคนจากพม่าพำนักอาศัยอยู่ในแหล่งสกปรกเสื่อมโทรม และทำงานประเภทที่ทั้งอันตราย สกปรก และยากลำบากเพื่อแลกกับค่าจ้างซึ่งน้อยกว่าค่าจ้างขั้นต่ำตามกฎหมายของแต่ละประเทศอย่างมาก ในขณะที่จริง ๆ แล้วพวกเขาได้หลบหนีจากการทารุณกดขี่ และจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือคุ้มครอง แต่ในประเทศไทย กลับพบว่าพวกเขาไม่ได้รับสิทธิของความเป็นผู้ลี้ภัยแม่แต่น้อย เนื่องจากรัฐบาลไทยปฏิเสธสถานภาพผู้ลี้ภัยของพวกเขา ด้วยเหตุนี้เอง ทำให้ผู้อพยพย้ายถิ่นพม่านอกจากจะกลัวว่าจะถูกส่งตัวกลับอยู่ตลอดเวลาแล้วก็ยังต้องเผชิญกับการปฏิบัติต่อแรงงานรับจ้างที่ปฏิเสธสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน

ปัจจุบันมีผู้หญิงอพยพย้ายถิ่นจากพม่าจำนวนกว่าแสนคนซึ่งทำงานบ้านอยู่ในประเทศไทย แต่มีหลายฝ่ายเห็นว่าตัวเลขน่าจะสูงมากกว่านี้ และถึงแม้ว่าจะมีข้อมูลเพียงเล็กน้อยเท่านั้นที่แสดงถึงสภาพความเป็นจริงที่คนทำงานบ้านจากพม่าในไทยประสบ แต่ผู้คนก็ได้เริ่มตระหนักกันมากขึ้นถึงปัญหาของพวกเขาในการมีชีวิตอยู่อย่างโดดเดี่ยว และอยู่ในสภาพล่อแหลมต่อการถูกเอารัดเอาเปรียบทางด้านแรงงานและความรุนแรง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่ออธิบายประสบการณ์ชีวิต การรับรู้และการตัดสินใจของแรงงานหญิงและเด็กจากพม่าที่ทำงานเป็นคนรับใช้ในบ้านในจังหวัดตาก และจังหวัดเชียงใหม่

๒. เพื่อแสดงถึงภาวะล่อแหลมหรือภาวะเสี่ยงที่คนรับใช้ในบ้านจากพม่า ต้องเผชิญกับการถูกเอารัดเอาเปรียบหรือถูกกระทำทารุณ และ/หรือถูกนำไปค้ามนุษย์

๓. เพื่อแสวงหามาตรการหรือแนวทางปฏิบัติ ซึ่งจะช่วยคุ้มครองสนับสนุน และเป็นทางเลือกแก่หญิงสาวและเด็กที่ถูกเอารัดเอาเปรียบ หรือถูกกระทำทารุณ และ/หรือถูกค้ามนุษย์

๔. เพื่อสร้างฐานความรู้เกี่ยวกับแรงงานนอกระบบ ซึ่งเป็นเรื่องที่ยังไม่มีการเก็บข้อมูลอย่างละเอียดในปัจจุบัน และแปรผลการวิจัย เป็นภาษาไทยและภาษาพม่า เพื่อให้ผู้มีส่วนรับผิดชอบ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในหลายระดับ ทั้งที่อยู่ในประเทศต้นทางและประเทศปลายทางได้รับรู้

๕. พิมพ์รายงานเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อเผยแพร่ฐานความรู้นี้ให้กว้างขึ้นไปสู่ประชาคมระหว่างประเทศที่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับผู้อพยพย้ายถิ่นกลุ่มต่าง ๆ และ/หรือประเด็นที่คาบเกี่ยวต่าง ๆ (เช่น ปัญหาการค้ามนุษย์ ปัญหาสุขภาพ และปัญหาเอชไอวี/เอดส์)

วิธีการศึกษาวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เก็บรวบรวมข้อมูลจากการสังเกตการณ์โดยตรง และการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม รวมทั้งการสัมภาษณ์ระดับลึก ได้แก่ คนงานอพยพย้ายถิ่นที่เป็นเด็กหญิงและผู้หญิง อายุต่ำกว่า ๓๐ ปีที่เกิดในประเทศพม่า จำนวน ๑๓๓ คน และการใช้แบบสอบถามสำรวจความคิดเห็นของแรงงานอพยพจากพม่าที่เคยหรือกำลังทำงานรับใช้ในบ้าน จำนวน ๕๒๘ คน ในอำเภอแม่สอด จังหวัดตาก และในอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ของประเทศไทย

สรุปผลการศึกษาวิจัย

๑. สถานการณ์ในพม่าและสถานการณ์ระหว่างการเดินทางเข้ามาประเทศไทย

คนทำงานบ้านส่วนใหญ่ที่ให้สัมภาษณ์ในการวิจัยครั้งนี้ ชี้ว่าสาเหตุสำคัญที่ผลักดันให้ต้องอพยพจากพม่าคือสงคราม และนโยบายของรัฐบาลที่เร่งให้เกิดวิกฤต ทั้งวิกฤตเศรษฐกิจและวิกฤตของครอบครัว ผู้หญิงและเด็กที่เข้าร่วมในการวิจัยนี้ได้ชี้แจงโดยละเอียดว่าสถานการณ์ทางการเมืองและเศรษฐกิจในพม่ามีบทบาทอย่างไร ที่ทำให้ครอบครัวของตนต้องล่มสลายในที่สุด และเป็นเหตุให้หลาย ๆ คนต้องต่อสู้เพื่อเอาชีวิตให้รอดโดยลำพัง

ภายใต้สถานการณ์ดังกล่าว ประเทศไทยดูเหมือนจะเป็นประเทศที่ให้โอกาสในการพักพิงและสภาพการทำงานที่ดีกว่า ในการพิจารณาทางเลือกต่าง ๆ คนทำงานบ้านที่เข้าร่วมในการวิจัยครั้งนี้เชื่อว่าการย้ายถิ่นเข้าประเทศไทยคุ้มกับการเสี่ยงว่าอาจจะถูกข่มขู่ คุกคาม และ/หรือถูกล่อลวงไปขายได้

อย่างไรก็ตาม ผู้เข้าร่วมในการศึกษาวิจัยได้เน้นว่า ทันททีที่เริ่มเดินทางเข้าสู่ประเทศไทย พวกเขา ก็แทบไม่สามารถหรือสามารถควบคุมชะตากรรมของตนได้เลย สถานการณ์ทางการเมืองและการทหารที่ผันแปรตลอดเวลา ส่งผลกระทบต่อความราบรื่นในการเดินทาง จำนวนด่านตรวจที่ต้องผ่าน นโยบายควบคุมแนวชายแดน การกวดจับของทางการ และเหตุการณ์อื่น ๆ ที่มีส่วนสำคัญในการกำหนดเส้นทางวิธีการและค่าใช้จ่าย

จ่ายในการเดินทาง หลาย ๆ คนเล่าถึงความจำเป็นที่ต้องใช้บริการอย่างลับ ๆ ซึ่งมักจะดำเนินการโดยนายหน้า หรือ “ผู้นำส่ง” (Carrier) ซึ่งเป็นคนพาพวกเขาข้ามชายแดนเข้าไทย สำหรับผู้ที่มีบ้านอยู่ไกลจากชายแดน และต้องการออกนอกประเทศในฐานะผู้ลี้ภัย การเดินทางของคนกลุ่มนี้มักจะใช้เส้นทางอ้อม เพื่อหลีกเลี่ยงการถูกคุกคามและการสู้รบ ส่งผลให้ต้องใช้เส้นทางที่คดเคี้ยวและไกลมากขึ้น ด้วยเหตุนี้ ผู้เข้าร่วมการศึกษาวิจัยหลายคนจึงต้องทรมาณกับการขาดอาหาร การเจ็บป่วย และสภาวะที่ยากลำบากตลอดการเดินทาง

ผู้เข้าร่วมในการวิจัยส่วนใหญ่ได้งานเป็นคนรับใช้ในบ้านผ่านบริการของ “ผู้นำส่ง” ซึ่งอาจจะเป็นคนที่ไม่ออกจากพม่า หรือเป็นคนที่ไม่พบกันครั้งแรกในประเทศไทย อย่างไรก็ตาม พวกเขาแทบไม่เคยรู้จักก่อนล่วงหน้าว่าจะได้งานประเภทไหน อยู่ที่ใด ใครจะเป็นนายจ้าง หรือแม้แต่เงื่อนไขการทำงาน ผู้เข้าร่วมการวิจัยอื่น ๆ แทนที่จะใช้บริการของ “ผู้นำส่ง” เพื่อให้ได้งานทำ กลับเดินทางไปยังจุดที่รู้จักกันว่าบรรดานายจ้างจะมาชุมนุมกัน เพื่อหาคนงานย้ายถิ่น ผู้หญิงและเด็กหญิงที่กำลังรอให้คนมาทาบทามให้งานทำ จึงอยู่ในภาวะล่อแหลมต่อการถูกแสวงหาประโยชน์ และการถูกล่อลวงไปขาย

๒. สภาพการจ้าง

ไม่มีผู้หญิงและเด็กหญิงย้ายถิ่นจากพม่าคนใดในการวิจัยครั้งนี้ ทราบว่าสภาพการทำงานของตนจะเป็นอย่างไร จนกว่าจะไปถึงบ้านของนายจ้าง ทั้งไม่มีสัญญาการจ้างหรือคำชี้แจงอันชัดเจนถึงชั่วโมงการทำงานแต่ละวัน ผลประโยชน์หรือหน้าที่รับผิดชอบในการทำงาน นายจ้างเป็นผู้กำหนดเงื่อนไข และข้อกำหนดการทำงานไม่ว่าจะเป็นเงินเดือน อาหาร ที่พักอาศัย ช่องทางในการติดต่อกับสังคมภายนอก การลาป่วย และวันหยุดพักผ่อนตามความพอใจของตนเอง นอกจากการได้รับค่าจ้างต่ำกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำแล้ว ร้อยละ ๙๘ ของผู้ตอบในการสำรวจยังต้องทำงานมากกว่า ๘ ชั่วโมงต่อวัน ขณะที่ร้อยละ ๘๐ ทำงานวันละ ๑๒ ชั่วโมง หรือนานกว่านั้น หลาย ๆ คนทำงาน ๗ วันต่อสัปดาห์ โดยไม่มีวันหยุดประจำ ร้อยละ ๗๓ ของผู้ตอบในการสำรวจไม่เคยรับค่าล่วงเวลาหรือค่าชดเชยจากนายจ้าง ไม่ว่าจะต้องทำงานนานเพียงใดก็ตาม

มีคนทำงานบ้านมากกว่าร้อยละ ๘๐ ที่นายจ้างจัดที่พักอาศัยให้ ขณะที่มียังร้อยละ ๓๐ เท่านั้นที่มีห้องพักส่วนตัว เกือบหนึ่งในสามต้องพักห้องเดียวกับสมาชิกคนหนึ่ง หรือหลายคนของครอบครัว นายจ้างที่พวกเขารับผิดชอบดูแล หรือพักห้องเดียวกับลูกจ้างด้วยกัน ขณะที่ร้อยละ ๑๙ ต้องนอนในที่โล่งไม่มีการกันเป็นสัดส่วนเพื่อความความเป็นส่วนตัว จากสภาพการจ้างงานที่ปราศจากกฎเกณฑ์ข้อบังคับ และเป็นไปตามความพอใจ จึงเป็นไปได้ที่จะคำนวณมูลค่าของที่พัก และอาหารที่นายจ้างจัดให้แก่คนทำงานบ้านส่วนใหญ่ที่เข้าร่วมในการวิจัยนี้ สำหรับบางคน เมื่อรวมผลประโยชน์เหล่านี้เข้ากับค่าจ้างที่ต่ำกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำที่ได้รับ ก็อาจจะเทียบเท่าหรือมากกว่าอัตราจ้างขั้นต่ำตามกฎหมายก็ได้ แม้กระนั้นผลประโยชน์ในรูปของที่พักอาศัยและอาหารดูเหมือนว่ามีส่วนสนับสนุนให้มีการทำงานนานหลายชั่วโมงจนเกินควร รวมถึงสภาพการทำงานที่ถูกเอารัดเอาเปรียบ โดยไม่ได้รับค่าล่วงเวลาหรือค่าชดเชยแต่อย่างใด

ผู้เข้าร่วมการศึกษาวิจัยหลายคนรายงานว่าถูกนายจ้างผิดผ่อน เก็บกักหรือไม่จ่ายค่าจ้างให้เลย ขณะที่คนอื่น ๆ ชี้แจงว่าหากไม่เดือนหรือทวงเป็นประจำ เขาก็จะไม่ได้รับเงินเดือนจากนายจ้าง ในกรณีที่ ไม่ได้รับค่าจ้างตามกำหนดหรือมีการผิดผ่อนหรือหักค่าจ้างตามอำเภอใจของนายจ้าง ผู้หญิงและเด็กหญิงกล่าวว่าตนรู้สึกถูกเอารัดเอาเปรียบ และรู้สึกว่าถูกละเมิดสิทธิ เนื่องจากไม่มีช่องทางใดที่จะต่อสู้กับการโกงของนายจ้างได้เลย

ความเป็นจริงดังกล่าวมานี้ ทำให้คนทำงานบ้านตกอยู่ในภาวะเสี่ยง และเกิดความหวาดกลัวเป็นอย่างมาก ผลการวิจัยพบว่า การถูกต่ำเป็นการละเมิดสิทธิที่คนทำงานบ้านประสบมากที่สุด โดยที่ร้อยละ ๗๖ กล่าวว่า เคยถูกนายจ้างตะคอกหรือตะโกนใส่ และร้อยละ ๕๑ ถูกข่มขู่ เกือบหนึ่งใน ๑๐ ของผู้หญิงและเด็กหญิงในการสำรวจเปิดเผยว่า เคยถูกนายจ้างทำร้ายร่างกาย คนทำงานบ้านที่ให้สัมภาษณ์ระดับลึกเปิดเผยถึงเหตุการณ์ที่ถูกนายจ้างตบหน้า และบางคนถึงกับถูกทุบตีอย่างรุนแรง ผู้หญิงและเด็กหญิงทำงานบ้านกลุ่มนี้เน้นถึงภาวะที่ต้องตกเป็นเบี้ยล่างอย่างที่สุด นอกจากนี้ยังมีบางคนเปิดเผยว่าถูกนายจ้างคุกคามทางเพศ เกือบร้อยละ ๒๐ ของผู้หญิงและเด็กหญิงในการวิจัยนี้เคยถูกนายจ้างลวนลามโดยที่ตนไม่ต้องการเลย ร้อยละ ๘ เคยถูกเกี่ยวพาราสิ และร้อยละ ๑ ถูกข่มขืน เป็นที่รู้กันทั่วไปว่าไม่ว่าประเทศไหนทั่วโลก ที่ผู้หญิงและเด็กหญิงที่ถูกปฏิบัติโดยมิชอบในครัวเรือนเข้าแจ้งความร้องทุกข์นั้น มีเพียงไม่กี่ราย ฉะนั้นสิ่งที่เปิดเผยแก่นักวิจัยในโครงการศึกษานี้ จึงน่าจะเป็นภาพสะท้อนของความเป็นจริงที่ถูกลามออกไปมากกว่าที่คิดกัน

๓. สถานภาพทางกฎหมายและกระบวนการจดทะเบียนขอใบอนุญาตทำงาน

คนทำงานบ้านเกือบทุกคนที่ให้สัมภาษณ์ในการศึกษาคั้งนี้ มีความกังวลอย่างมากเรื่องการครอบครองเอกสารประจำตัวที่ต้องตามกฎหมาย หนึ่งในสี่ของผู้ตอบการสำรวจไม่มีเอกสารใด ๆ ที่รับรองความเป็นพลเมืองพม่า ปัญหานี้ทำให้คนทำงานบ้านจำนวนมาก ไม่มีเอกสารแสดงตนที่ต้องตามกฎหมาย ส่งผลให้ต้องมีชีวิตอยู่ในความหวาดกลัว และต้องเสี่ยงกับการที่ตนเองและลูก ๆ ต้องกลายเป็นบุคคลไร้สัญชาติ ผู้หญิงและเด็กหญิงที่ให้สัมภาษณ์เล่าถึงการถูกคุกคามตลอดเวลา เพราะความที่ตนไม่มีเอกสารประจำตัวตามกฎหมาย ได้ชี้ถึงความเสี่ยงกับการถูกจับกุม และกักขังที่พวกเขาต้องเผชิญทั้งในประเทศไทยและพม่า

ด้วยเหตุนี้ คนทำงานบ้านย้ายถิ่นจึงมีชีวิตที่ขึ้นอยู่กับนายจ้าง ซึ่งดูตามเงื่อนไขที่เป็นอยู่ การต้องพึ่งพานายจ้างเช่นนี้ได้รับการส่งเสริมให้มากยิ่งขึ้น เมื่อนโยบายของรัฐบาลไทยกำหนดให้ผู้ที่สามารถจดทะเบียนได้นั้นต้องมีนายจ้างรับรอง ผู้ย้ายถิ่นที่จดทะเบียนเป็นลูกจ้างของนายจ้างรายใดรายหนึ่งจะได้รับใบอนุญาตทำงานที่มีอายุ ๑ ปีเท่านั้น และไม่สามารถเปลี่ยนนายจ้างได้ แต่หากว่านายจ้างไม่จ้างคนงานย้ายถิ่นคนนั้นอีกต่อไป สถานภาพการเป็นบุคคลถูกกฎหมายในไทยของคนงานย้ายถิ่นจะสิ้นสุดทันที นอกจากนี้ นายจ้างยังมักจะยึดใบอนุญาตทำงานไปเก็บไว้ ให้ลูกจ้างถือแค่ใบสำเนาไว้ในกรณีที่ลูกจ้างมีเอกสารทางการบางอย่างไว้กับตัว เมื่อไม่มีเอกสารใบอนุญาตทำงานดังกล่าวติดตัว แม้แต่คนงานย้ายถิ่นที่จดทะเบียนแล้ว ก็ยังมีประสบ

การณั้ถูกข่มขู่ว่าจะถูกเนรเทศ ถูกคุกคาม และถูกจับกุม เนื่องจากไม่มีหลักฐานพิสูจน์ว่าตนมีสถานภาพถูกต้องตามกฎหมาย

คนทำงานบ้านเกือบทั้งหมดที่สำรวจในการวิจัยครั้งนี้ (ร้อยละ ๙๑.๒) กล่าวว่าต้องจ่ายค่าธรรมเนียมจดทะเบียนทั้งหมดหรือบางส่วนด้วยตนเอง เมื่อพิจารณาว่าคนทำงานบ้านเหล่านี้ได้รับค่าจ้างน้อยกว่าอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ อีกทั้งค่าใช้จ่ายในการจดทะเบียนที่คิดเป็นเงินเท่ากับเงินเดือนหลายเดือนรวมกันสำหรับคนทำงานบ้านหลาย ๆ คน จึงทำให้คนทำงานบ้านส่วนใหญ่จำเป็นต้องเบิกค่าจ้างล่วงหน้าจากนายจ้างเพื่อจ่ายค่าธรรมเนียม คนทำงานบ้านจำนวนหนึ่งกล่าวว่า ถูกนายจ้างเก็บเงินไปมากกว่าค่าใช้จ่ายจริงในการขอหรือต่อใบอนุญาตทำงาน บางคนเปิดเผยว่านายจ้างยึดใบอนุญาตทำงานไปจนกว่าจะทำงานชดใช้ค่าจดทะเบียนจนครบ แต่ไม่มีนายจ้างคนใดเลยที่ชี้แจงกับคนทำงานบ้านอย่างชัดเจนถึงข้อกำหนดในการชำระคืนเงินที่เบิกไปด้วยเหตุนี้ หนี้สินที่ติดค้างกับนายจ้างในหลายกรณีจึงเกิดขึ้น โดยคนทำงานบ้านไม่เข้าใจอย่างชัดเจนถึงเงื่อนไขในการชำระคืน

๔. ประเด็นเรื่องสุขภาพ

ความไม่รู้เรื่องสุขอนามัยขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับการติดเชื้อเอชไอวี/เอดส์ และอนามัยเจริญพันธุ์ เป็นเหตุให้คนทำงานบ้านจำนวนมากในการวิจัยมีความกลัวและวิตกกังวลเกี่ยวกับสุขภาพของตนและคนในครอบครัว ผู้หญิงและเด็กหญิงจำนวนมากเปิดเผยว่า นายจ้างไม่อนุญาตให้พวกเขาออกไปฟังการบรรยายเรื่องสุขภาพอนามัยแก่ประชาชนในชุมชน โดยห้ามไม่ให้ออกนอกบ้าน และปัญหาอุปสรรคอีกประการหนึ่งในการได้รับข้อมูลข่าวสารก็คือ การที่เขาไม่สามารถอ่านข้อมูลเหล่านี้ได้ เพราะไม่มีการพิมพ์เผยแพร่ในภาษาของพวกเขาเอง

ช่องทางหรือโอกาสที่จำกัดในการเข้าถึงบริการสาธารณสุขพื้นฐานก็เป็นอุปสรรคสำคัญอีกอย่างหนึ่งสำหรับผู้หญิงและเด็กหญิง เพราะนายจ้างจำนวนมากกว่าสามในสี่ (ร้อยละ ๗๘.๖) ไม่ยอมจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้แก่ลูกจ้าง การออกเงินค่ารักษาพยาบาลยามเจ็บป่วยด้วยตนเองเป็นปัญหาสำคัญอย่างยิ่งของผู้หญิงและเด็กหญิง โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับหลาย ๆ คนที่นายจ้างจะหักค่าจ้างวันที่ชอลาป่วยด้วย นอกจากนี้ ผู้เข้าร่วมการวิจัยยังตั้งข้อสังเกตด้วยว่า ผู้ไม่มีใบอนุญาตทำงานจะมีปัญหาอย่างมากในการรับบริการตามศูนย์บริการสาธารณสุข และโรงพยาบาลท้องถิ่นของรัฐ

๕. การติดยาเสพติดและความรุนแรงในครอบครัว

แม้ว่าในการวิจัยครั้งนี้ไม่มีคนทำงานบ้านแม้แต่คนเดียวที่บอกว่าตนเคยใช้หรือกำลังติดยาเสพติดชนิดใดชนิดหนึ่ง แต่การที่คนในครอบครัวของตนหรือครอบครัวของนายจ้างติดยาเสพติด (ในบางกรณี หมายถึงการติดสุราและการพนันด้วย) ก็มีผลกระทบอย่างลึกซึ้งต่อชีวิตของผู้หญิง และเด็กเหล่านี้ การศึกษาวิจัยครั้งนี้แม้จะไม่มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการติดยาเสพติด แต่ในการสัมภาษณ์ระดับลึก

กลับพบว่า ปัญหานี้มีความสำคัญและส่งผลกระทบต่อชีวิตของหญิงและเด็กทำงานรับใช้ในบ้าน มากกว่า ๒ ใน ๓ (ร้อยละ ๖๙.๑) ของผู้ให้สัมภาษณ์ได้เปิดเผยว่าเคยประสบเหตุการณ์การใช้ความรุนแรงในครอบครัวของตน ซึ่งแทบทั้งหมดเป็นผลมาจากการที่คู่ครองติดยาเสพติด สุราหรือการพนัน

ความคาดหวังในอนาคต

ผู้หญิงและเด็กหญิงที่ทำงานรับใช้ในบ้านในการวิจัยนี้เกือบทั้งหมด พูดถึงความปรารถนาที่จะเก็บเงินรายได้สะสมไว้เพื่อส่งกลับไปให้ครอบครัวในพม่า หลายคนมีความหวังว่าจะสามารถทำงานในประเทศไทยได้สักกระยะหนึ่งก่อนกลับไปพม่า พร้อมด้วยเงินทุนจำนวนมากพอที่จะเอื้อให้พ่อแม่ของตนครองชีพได้ตามอัตรภาพ และสำหรับคนทำงานบ้านที่สมรสแล้ว ความหวังนั้นหมายถึงการมีเงินมากพอแก่การครองชีพของครอบครัวตนเองด้วย อย่างไรก็ตาม ปัญหาหนักอีกอย่างหนึ่งที่พวกเขาประสบก็คือ การพยายามหาช่องทางส่งเงินกลับบ้าน บางคนไม่รู้จักผู้ที่ไว้วางใจที่จะฝากเงินกลับไปพม่า บางคนไม่รู้ว่าจะกลับบ้านในพม่าได้อย่างไร หลายคนในหมู่คนทำงานบ้านที่เคยเดินทางกลับไปพม่าโดยพกเงินสะสมติดตัวไป ถูกเจ้าหน้าที่ของรัฐทั้งไทยและพม่ายึดทั้งเงินและสิ่งของมีค่าไปในระหว่างการเดินทางข้ามพรมแดน

เด็กหญิงและผู้หญิงส่วนใหญ่แสดงความผูกพันและหน้าที่รับผิดชอบที่จะต้องหาเงินเลี้ยงดูพ่อแม่และพี่น้องอย่างมาก ผู้เข้าร่วมในการวิจัยหลาย ๆ คนพูดถึงความหวังที่จะส่งเสียลูกของเขาให้ได้รับการศึกษาและการทำให้ลูกมีชีวิตที่ดีขึ้น คนอื่น ๆ พูดถึงความหวังที่จะได้งานใหม่ที่มีสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ปลอดภัยยิ่งขึ้นหรืองานที่ให้ค่าตอบแทนสูงขึ้น คนทำงานบ้านหลาย ๆ คนที่ให้สัมภาษณ์แสดงความต้องการที่จะกลับไปศึกษาต่อ แต่เด็กหญิงและผู้หญิงบางคนไม่สามารถวาดภาพอนาคตของตนได้ และแสดงความท้อแท้ในชีวิตที่ไม่สามารถมองเห็นได้ว่า จะก้าวพ้นอุปสรรคปัญหาที่เผชิญอยู่ไปได้อย่างไร การใช้ชีวิตในประเทศไทยมีความยากลำบากกว่าที่คนทำงานบ้านส่วนใหญ่คาดคิดไว้มากนัก แม้กระนั้นสำหรับหลาย ๆ คน การกลับพม่าก็ไม่ได้เป็นทางเลือกทางหนึ่ง

เพื่อให้มีการเคารพและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานของแรงงานที่ทำงานรับใช้ในบ้านที่อพยพย้ายถิ่นมาจากต่างประเทศทั้งในสถานที่ทำงาน และในสังคมโดยรวม จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการดำเนินการตั้งแต่ระดับท้องถิ่น ระดับประเทศ และระดับระหว่างประเทศ ประชาคมระหว่างประเทศควรกดดันให้สภาพสันติภาพและการพัฒนาแห่งรัฐของรัฐบาลพม่า และรัฐบาลไทยให้สัตยาบันและปฏิบัติตาม อนุสัญญาระหว่างประเทศของสหประชาชาติว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิของแรงงานย้ายถิ่นและสมาชิกในครอบครัวทุกคน (UN International Convention on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families) ซึ่งออกเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๓ ทั้งนี้เพื่อพิทักษ์สิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานของแรงงานที่ย้ายถิ่นข้ามพรมแดนระหว่างประเทศ องค์การแรงงานสากล (International Labor Organization) องค์การระหว่างประเทศเพื่อการย้ายถิ่น (International Organization for Migration) และหน่วยงานต่าง ๆ ของสหประชาชาติควรประสานงาน และร่วมมือกันในการยืนยันและสนับสนุนการคุ้มครองแรงงานย้ายถิ่น ที่ทำงานรับใช้ในบ้าน

องค์การระดับภูมิภาค เช่น อาเซียน (ASEAN) ควรจัดการกับปัญหาเกี่ยวกับแรงงานย้ายถิ่นในทุกสภาพแรงงาน และควรติดตามสถานการณ์ที่สลับซับซ้อนเกี่ยวกับผู้ย้ายถิ่นจากพม่า

ในระดับประเทศ สภาสันติภาพและการพัฒนาแห่งรัฐของพม่า (SPDC) ควรจัดการกับสาเหตุของการไหลของผู้อพยพเข้ามาประเทศไทย (และประเทศอื่น ๆ) รวมทั้งทบทวนนโยบายภายในประเทศที่ส่งผลให้เกิดการว่างงานอย่างกว้างขวาง ปัญหาราคาสินค้าจำเป็นขั้นพื้นฐานที่สูงขึ้น และการบังคับประชาชนให้โยกย้ายถิ่นฐาน สภาสันติภาพฯ ควรยุติโครงการเกณฑ์แรงงานและยกเลิกมาตรการกำหนดราคาสินค้า การบังคับปลูกพืชผล การบังคับประชาชนให้โยกย้ายถิ่นฐาน และการเก็บภาษีอากรอย่างไม่มีกฎหมาย นอกจากนี้ สภาสันติภาพฯ ควรตระหนักว่าการจะแก้ปัญหาค่าพื้นฐานของพม่าให้ได้ นั้น จะทำได้ก็ต่อเมื่อกระบวนการสมานฉันท์แห่งชาติจะต้องเป็นจริง การปฏิรูปการเมืองจะต้องได้รับการสนับสนุน และสำหรับประชาชนในพม่าที่ต้องการมาทำงานทำในประเทศเพื่อนบ้าน สภาสันติภาพฯ ควรอนุญาตให้ทำได้โดยปลอดภัยจากการถูกคุกคามรังควาน นอกจากนี้ สภาสันติภาพฯ จะต้องพยายามหลอมรวม บังคับใช้กฎหมายแรงงาน และสิทธิความเป็นพลเมืองของประเทศเข้าด้วยกัน

ในทำนองเดียวกัน รัฐบาลไทยควรยอมรับว่าการทำงานรับใช้ในบ้าน คือ งานชนิดหนึ่งที่ต้องได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายแรงงานไทย และสนับสนุนให้มีการคุ้มครองสิทธิของแรงงานทำงานรับใช้ในบ้าน ซึ่งรวมถึงสิทธิที่จะมีสัญญาจ้างเป็นลายลักษณ์อักษร มีการกำหนดลักษณะหน้าที่การทำงานอย่างชัดเจน มีหลักประกันค่าจ้างขั้นต่ำตามกฎหมาย ระบุชั่วโมงทำงานและการทำงานล่วงเวลาที่ลูกจ้างมีสิทธิเลือกได้ กำหนดเรื่องวันหยุด การดูแลสุขภาพ และผลประโยชน์ต่าง ๆ ในการดำเนินการให้มีการเคารพและคุ้มครองสิทธิของคนทำงานบ้านนั้น รัฐบาลไทยควรมีความพยายามที่จะให้การศึกษแก่นายจ้างเกี่ยวกับสิทธิของคนทำงานในบ้าน สร้างกลไก รับเรื่องราวร้องทุกข์ ดำเนินคดีกับนายจ้างที่ปฏิบัติมิชอบต่อคนทำงานในบ้าน และให้ความคุ้มครองผู้แจ้งความเรื่องการปฏิบัติมิชอบต่าง ๆ ในการนี้ รัฐบาลไทยควรจัดหาทีมเพื่อช่วยเหลือในการร้องทุกข์ของแรงงานย้ายถิ่น พร้อมกับจัดสร้างกลไกการส่งต่อผู้ร้องเรียนเพื่อรับความช่วยเหลือ และการคุ้มครองทางกฎหมายต่อไป

นอกจากนี้ ควรมีการจัดทำข้อมูลข่าวสารด้านสุขภาพอนามัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับ เอชไอวี/เอดส์ และอนามัยเจริญพันธุ์เป็นภาษาต่าง ๆ ของแรงงานย้ายถิ่น และรัฐบาลไทยควรพิจารณาที่จะเอื้ออำนวยให้มีรายการวิทยุ และโทรทัศน์เกี่ยวกับสุขภาพอนามัยสำหรับคนย้ายถิ่นที่ไม่รู้หนังสือด้วย

รัฐบาลไทยควรเปิดโอกาสทางการศึกษาให้แก่คนงานย้ายถิ่น เช่น เปิดชั้นเรียนภาษาไทยและโครงการการศึกษาผู้ใหญ่พิเศษอื่น ๆ ที่สามารถเรียนในวันสุดสัปดาห์หรือเวลาเย็นได้ เนื่องจากกฎหมายการศึกษาของไทยรับรองโอกาสทางการศึกษาที่เท่าเทียมกันถ้วนหน้า จึงควรมีการเพิ่มความพยายามที่จะให้โอกาสดังกล่าวครอบคลุมถึงผู้ย้ายถิ่นด้วย

องค์กรพัฒนาเอกชนและองค์กรชุมชนต่าง ๆ มีบทบาทที่สำคัญอย่างยิ่งในฐานะตัวกลางที่ทำงานใกล้ชิดกับผู้ย้ายถิ่น และสามารถสื่อสารถึงความวิตกกังวลและความต้องการของคนเหล่านี้ รวมถึงการเคลื่อนไหวสนับสนุนสิทธิของผู้ย้ายถิ่นให้เจ้าหน้าที่รัฐ และประชาคมระหว่างประเทศได้ตระหนัก องค์กรเหล่านี้จะต้องพยายามอย่างต่อเนื่องในการทำงานร่วมมือกับเครือข่ายของชุมชนในระดับท้องถิ่น เพื่อเชื่อมโยงเครือข่ายดังกล่าวเข้ากับแรงงาน ทำงานบ้าน อพยพย้ายถิ่น และเพื่อยกระดับการรับรู้ของผู้คนต่อสภาพความจริงในชีวิตของคนต่างชาติกลุ่มนี้ ซึ่งต้องมีชีวิตอย่างโดดเดี่ยวและหลบ ๆ ซ่อน ๆ รวมทั้งบ่งชี้ปัญหาวิกฤตที่คนทำงานบ้านกำลังประสบอยู่ และเสนอแนะกลยุทธ์ในการแก้ปัญหาดังกล่าว

ในประการสุดท้าย ผู้มีหน้าที่วางนโยบาย แนวปฏิบัติ และแผนงานแก้ปัญหาควรพิจารณาที่จะเปิดให้ชุมชนแรงงานย้ายถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมในการช่วยคิดค้น และกำหนดมาตรการแทรกแซงที่เหมาะสม เพื่อบรรเทาปัญหาเรื่อง แรงงานทำงานรับใช้ในบ้านย้ายถิ่นมักถูกปฏิบัติโดยมิชอบ ถูกเอารัดเอาเปรียบ และถูกล่อลวงไปขาย

เรียบเรียงโดย นารีลักษณ์ ศิริวรรณ

เอกสารอ้างอิง

สุรียพร พันพืง และคณะ. คนรับใช้ในบ้าน : แรงงานอพยพจากพม่ามาไทย. นครปฐม : สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๔๘.

บทความที่น่าสนใจ

พลเมืองโลกกับการเคลื่อนย้ายถิ่นฐานของประชาชนข้ามพรมแดน

การเคลื่อนย้ายของคนหรือเรามากันเคยกับคำว่า การอพยพนั้น แม้ว่าจะมีความหมายในเชิงลึกที่แตกต่างกันค่อนข้างมากก็ตาม แต่โดยภาพรวมแล้วก็สามารถอธิบายถึงลักษณะการเคลื่อนย้ายถิ่นฐานของคนได้เป็นอย่างดีเช่นเดียวกัน ทั้งนี้โดยหลักหรือสมมติฐานที่ปรากฏในเชิงทฤษฎีที่พออธิบายได้ก็คือ โดยปกติแล้วการเคลื่อนย้ายของคนนั้น เกิดจากความต้องการที่จะไปแสวงหาหรือค้นหาโอกาสที่ดีกว่า สิ่งที่คุณเองมีอยู่/เป็นอยู่ เฉกเช่นปัจจุบัน อธิบายให้เข้าใจง่ายก็คือ ไปแสวงหาโชคชะตาของตัวเอง อันเป็นธรรมชาติของมนุษย์หรือแม้กระทั่งสัตว์เองที่มักต้องทำการเดินทางไปยังถิ่นอื่นเพื่อแสวงหาอาหารการกิน หรือที่พิกังอาศัย ที่ทำให้เชื่อว่าจะมีความปลอดภัยในชีวิตมากกว่าเดิม^๑

อย่างไรก็ตามในประเด็นที่เกี่ยวกับการเคลื่อนย้ายหรืออพยพนั้น มีศัพท์ที่เกี่ยวข้อง ๓ คำ/ความหมาย คือ migration, emigration และ immigration ทั้งนี้หลายกรณีมักมีความเข้าใจและถูกนำไปใช้รวมกัน ดังนี้คือ^๒

Migration หมายถึง การอพยพไปอยู่ถิ่นอื่น (another) เป็นการอพยพที่เป็นไปตามฤดูกาล เปรียบเทียบได้กับการอพยพของสัตว์ที่เป็นไปตามฤดูกาล เช่น การอพยพของนก ปลา จากขั้วโลกเหนือไปได้ ทั้งนี้ด้วยเหตุผลของสภาพภูมิอากาศ ที่มีการเปลี่ยนแปลงและเพื่อการผสมพันธุ์ เป็นต้น

Emigration หมายถึง การอพยพไปอยู่ยังดินแดนอื่น ๆ หรือไปยัง/ประเทศใหม่ ซึ่งมีเหตุผลอาจมาจากปัจจัยต่าง ๆ เช่น เศรษฐกิจ (economics) การเมือง (politics) การแต่งงาน (spouse) กับคนที่มีสัญชาติที่ต่างกัน รวมถึง การที่คนจากชาติที่ร่ำรวยเมื่อเกษียณอายุจากงาน แล้วทำการอพยพไปอาศัยยังดินแดนที่มีอากาศอบอุ่นกว่า ดีกว่า ซึ่งทำให้ได้รับสิทธิทางเศรษฐกิจและการเมืองในดินแดนใหม่ โดยเป็นการแสวงหาโอกาสทั้งการทำงาน (job opportunity) และสันติภาพ (peace) ซึ่งไม่เคยมีหรือได้รับน้อยมากในดินแดนประเทศเดิมของตน ทั้งนี้การอพยพของคนมีอิทธิพลต่อโลกอย่างมากในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ และ ๒๐ ซึ่งพลเมืองที่ยากจนนับ ๑๐๐ ล้านคนได้อพยพจากประเทศในยุโรปตะวันตกไปยังดินแดนใหม่อย่างอเมริกา ออสเตรเลีย และอเมริกาใต้ เป็นต้น^๓

^๑Castles, Stephen and Davidson, Alastair (๒๐๐๐). **Citizenship and Migration: Globalisation and the politics of belonging**. New York: palgrave press, pp ๒๔-๒๕.

^๒ระบบออนไลน์ <http://en.wikipedia.org/wiki/Migrant>

^๓ระบบออนไลน์ <http://en.wikipedia.org/wiki/Emigration>

โดยสรุปแล้วสาเหตุของการอพยพไปยังดินแดนอื่นๆ (Emigration) มีปัจจัยผลักดัน (Push Factors) มาจาก ๑. สงคราม (war) ๒. ความอดอยาก/ทุพภิกขภัย (famine) ๓. โรคระบาด (disease) ๔. เหตุผลทางการเมือง (political reason) ๕. การเผชิญภัยธรรมชาติ (Natural hazards that forces individuals to leave their home) ในขณะที่ปัจจัยสนับสนุนหรือชักนำ (Pull Factors) ได้แก่ ๑. การผจญภัย (Adventure) ๒. การศึกษาชั้นอุดมศึกษา (Higher Educations) ๓. ความก้าวหน้าทางการแพทย์ (Better medical facilities) ๔. เหตุผลทางครอบครัว (Family reasons) ๕. เสถียรภาพทางการเมือง (Political Stability) ๖. การรับรู้เกี่ยวกับความเป็นจริงของข้อมูลข่าวสารที่ดีกว่า (Often these are based on perceptions rather than realistic information)

Immigration หมายถึง การอพยพเข้าเมืองเพื่อตั้งรกรากหรือถิ่นฐานในประเทศ/ภูมิภาคอื่น ๆ ทั้งในลักษณะถาวรและชั่วคราว ซึ่งแนวโน้มมีลักษณะที่เป็นการย้ายแบบถาวร ทั้งนี้ไม่ใช่เหตุผลจากการเดินทางท่องเที่ยว (travelers) หรือ การเยี่ยมญาติ (visitor) มีลักษณะที่ตรงข้ามกับ Emigration สำหรับเหตุผลในการอพยพ มีลักษณะสำคัญ ๔ ประการ คือ ๑. อาชีพ (professional) ๒. การเมือง (political) ๓. เศรษฐกิจ (economics) ๔. การบีบคั้นทำร้ายจิตใจ [ทางด้านเชื้อชาติหรือศาสนา] (persecution) ๕. เกี่ยวกับความรู้สึกทางอารมณ์ ใจดี (sentimental) ซึ่งปัจจัยทางเศรษฐกิจในประเด็นของค่าจ้างแรงงานนั้น จะมีช่องว่างหรือความแตกต่างกันมากระหว่างค่าจ้างแรงงาน รวมถึงมีความแตกต่างกันค่อนข้างมากระหว่างประเทศที่พัฒนาแล้ว กับประเทศกำลังพัฒนา นอกจากนี้มาตรฐานค่าครองชีพและมาตรฐานการบังคับใช้กฎหมาย ก็มีความแตกต่างกันอย่างมากอีกด้วย^๔

ประเด็นที่ต้องทำความเข้าใจอันเป็นที่มาของการเคลื่อนย้าย หรืออพยพของคนอีกประการ ก็คือ เรื่องของสิทธิในความเป็นพลเมือง (right of citizenship) ซึ่งถือเป็นสิ่งรัฐที่จะต้องให้ความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะไม่เช่นนั้นแล้วย่อมก่อให้เกิดปัญหาหลายประการที่จะตามมา โดยธรรมชาติแล้วสิทธิของความเป็นพลเมืองนั้นดำรงอยู่ควบคู่กับรัฐ ประเทศ ซึ่งรัฐบาลจะต้องดำเนินการให้แก่ประชาชนหรือพลเมืองอย่างเท่าเทียมกันทั้งในเรื่องความยุติธรรม ความเสมอภาค การได้รับการปฏิบัติจากกฎหมาย การได้รับโอกาสที่จะมีงานทำ การศึกษา การมีชีวิตอยู่ สิทธิและความเสมอภาคในการนับถือศาสนา การพูด การรับรู้ข่าวสาร และรวมถึงสิทธิในการที่จะได้รับความคุ้มครองอันตรายในชีวิตและทรัพย์สิน สิทธิทางการเมือง

ซึ่งประเด็นเหล่านี้ได้รับการยอมรับว่า เป็นพื้นฐานสำคัญของพลเมืองในระบบประชาธิปไตย นอกจากนี้แล้วเรื่องของสิทธิในเชิงกฎหมายและจริยธรรม ก็มีความแตกต่างและค่อนข้างละเอียดอ่อนที่รัฐจะต้องให้ความสำคัญ เมื่อนำไปปฏิบัติหรือบังคับใช้กับประชาชนพลเมืองของตนเอง โดยสิทธิในจริยธรรมจำเป็นต้องมาก่อนกฎหมาย

^๔ระบบออนไลน์ <http://en.wikipedia.org/wiki/Immigration>

ทั้งนี้ T.H.Marshall ได้สรุปลักษณะสำคัญของสิทธิพลเมือง ดังนี้ คือ^๕

๑. สิทธิของพลเมือง (civil rights) ซึ่งเป็นสิทธิที่มีความหมายกว้างๆ และเป็นสิทธิที่จำเป็นสำหรับทุกคน โดยหมายถึง เสรีภาพในการพูด การชุมนุม การเคลื่อนไหว ความรู้สึกในจิตใจ และสิทธิในความเสมอภาคที่มาก่อนกฎหมาย และการถือครองทรัพย์สิน การติดต่อ สิทธิในการประกอบกิจกรรมต่างๆ ในชุมชนโดยปราศจากการสร้างเงื่อนไขที่จำกัดของรัฐ และการยอมรับความเป็นอิสระของปัจเจกชน

๒. สิทธิทางการเมือง (political rights) ถือเป็นเงื่อนไขสำคัญในโอกาสของปัจเจกชนในการมีส่วนร่วมทางการเมือง ทั้งสิทธิการเลือกตั้งและการดำรงตำแหน่งทางการเมือง

๓. สิทธิทางสังคม (social rights) โดยสถานะทางสังคมถือเป็นหลักประกันขั้นพื้นฐานที่สำคัญในความพลเมือง ประกอบด้วย สิทธิที่จะได้รับการดูแลทางเศรษฐกิจ/รายได้ขั้นพื้นฐานจากรัฐ ความมั่นคงพื้นฐานของสังคม การดำรงชีวิต

การเคลื่อนย้ายประชากรระหว่างรัฐหรือประเทศนั้น เกี่ยวข้องสัมพันธ์อย่างแยกไม่ออกกับเหตุผลของการดิ้นรน เพื่อแสวงหาโอกาสที่ดีกว่าของชีวิต ซึ่งมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับสิทธิขั้นพื้นฐาน การได้รับการบริการ การดูแลจากรัฐ ทั้งนี้หากรัฐเปิดพื้นที่หรือให้โอกาสแก่คนทุกกลุ่มในทางเศรษฐกิจและสังคมมากขึ้นเท่าใด การเคลื่อนย้ายถิ่นที่อยู่ย่อมเกิดขึ้นหรือเป็นไปได้น้อย ในขณะที่เดียวกันคนอีกกลุ่มหรือชนชั้นที่มีโอกาสในถิ่นที่อยู่เดิมที่รัฐไม่สามารถให้บริการ การดูแลที่ดีพอ ก็ย่อมจะเดินทางเคลื่อนย้ายเข้ามาอาศัยหรือประกอบอาชีพต่างๆ และรวมถึงการรับสิทธิในด้านการบริการจากรัฐเพิ่มมากขึ้น

นอกจากนี้การเคลื่อนย้ายของคนเพื่อไปทำมาหากิน หรือเพื่อความปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สิน ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยหลักที่ก่อให้เกิดการเคลื่อนย้ายแล้วก็อาจมีปัจจัยที่เกี่ยวข้องอื่นๆ อีก อาทิ การเดินทางเพื่อการท่องเที่ยว การเยี่ยมญาติสนิทมิตรสหาย รวมไปถึงการเคลื่อนย้ายแรงงานที่มีทักษะฝีมือความสามารถ เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน จากประเทศที่ได้ชื่อว่าพัฒนาแล้วมาสู่ประเทศกำลังพัฒนา

ซึ่ง Bill Jordan and Frank Duvell^๖ กล่าวว่า ผลกระทบจากโลกาภิวัตน์นั้นก่อให้เกิดปัญหาความยุติธรรมและความไม่เท่าเทียมกันในระบบโลก โดยนโยบายทางการเมืองด้านสังคมของรัฐนั้นมีส่วนอย่างสำคัญในประเด็นดังกล่าว ทั้งนี้กระบวนการโลกาภิวัตน์ได้นำมาสู่การเคลื่อนย้ายคนจำนวนมาก เกี่ยวข้องกับปัญหาด้านแรงงานและการจ้างงาน ซึ่งเป็นปัจจัยการผลิตการพัฒนาที่สำคัญ โดยสิ่งที่เกิดขึ้นก็คือ เกิดการเคลื่อนย้ายแรงงานทั้งจากที่มีฝีมือและไร้ฝีมือข้ามรัฐ จากประเทศหนึ่งไปสู่อีกประเทศหนึ่ง ทั้งประเทศ

^๕ Heywood, Andrew (๑๙๙๙). 'Rights, Obligations and Citizenship', in *Political Theory An Introduction*. 2nd, New York : Palgrave press, pp. ๑๘๗-๒๑๙.

^๖ Jordan, Bill and Duvell, Franck (๒๐๐๓). *Migration: The Boundaries of Equality and Justice*. Cambridge: Polity Press, pp. ๑๑๒-๑๑๕.

ที่พัฒนาแล้วและประเทศกำลังพัฒนา โดยแรงงานที่มีฝีมือนั้นมักเป็นกลุ่มคนจากประเทศที่พัฒนาแล้วและเป็นที่ต้องการของประเทศต่างๆ จำนวนมาก ในขณะที่แรงงานไร้ฝีมือมักถูกกีดกันจากรัฐ โดยมาตรการด้านการกฎหมายเป็นตัวบังคับ

ที่สำคัญ นอกจากนี้ปัญหาที่ตามมาในกลุ่มผู้อพยพที่เป็นแรงงานไร้ฝีมือ ก็คือ ปัญหาได้รับการบริการดูแลสุขภาพขั้นพื้นฐานจากรัฐ ทั้งในเรื่องของค่าจ้างและด้านสาธารณสุข รวมไปถึงด้านความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ซึ่งในประเด็นเหล่านี้ รัฐบาลของแต่ละประเทศมักพยายามที่จะไม่ให้ความสนใจหรือเข้าไปดูแลแต่ประการใด เพราะเกรงกลัวการได้รับผลกระทบในทางการเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากประชาชนซึ่งเป็นเรื่องที่คาดการณ์ได้ยาก จากประชาชนจะสนับสนุนนโยบายเกี่ยวกับดูแล รั้งผู้อพยพ เพราะทัศนคติของประชาชนต่อผู้อพยพนั้นมักเรื่องทีละเอียดอ่อน เกี่ยวข้องกับปัญหาทางจริยธรรมในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง กลุ่มหนึ่ง เช่นเดียวกับตน และในขณะเดียวกันก็เกิดความเกรงกลัวว่าตนเองหรือประชากรของประเทศตนจะได้รับผลกระทบในด้านความเป็นอยู่ การจ้างงาน การสาธารณสุข รวมไปถึงสวัสดิการจากรัฐ เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม ประเด็นที่ได้รับความสนใจในปัญหาการอพยพหรือการเคลื่อนย้ายนั้น หากพิจารณาแล้วจะพบว่า ประเทศที่เหนือกว่าหรือพัฒนามากกว่าทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง มักจะพยายามกีดขวางหรือพยายามสร้างเงื่อนไข เพื่อป้องกันการเคลื่อนย้ายของคนจากประเทศที่ด้อยพัฒนาและกำลังพัฒนาเข้าไปยังประเทศของตน ซึ่งเกิดขึ้นทุกประเทศทั่วโลก อย่างกรณีสหรัฐอเมริกาซึ่งถือเป็นประเทศต้นแบบที่เป็นเป้าหมายที่สำคัญของบรรดานักอพยพแล้ว จะพบว่า ในแต่ละปีมีผู้เข้าเมืองทั้งที่ถูกกฎหมายและผิดกฎหมายจำนวนมาก ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรมทั้งทางเศรษฐกิจ ต่อชีวิตและทรัพย์สิน โดยเฉพาะผู้หลบหนีเข้าเมืองที่ต้องเผชิญกับปัญหาเหล่านี้อย่างมาก ทั้งต่อการกระทำของบรรดาอาชญากรหรือนายหน้าที่พาผู้อพยพลักลอบเข้าเมือง และต่อคนในกลุ่มผู้อพยพเองเพราะต่างก็แก่งแย่งแข่งขันการเอาตัวรอด จากภาวะหรือสถานการณ์ที่เผชิญอยู่ในช่วงเวลานั้นๆ

การเคลื่อนย้ายประชากรในประเทศไทย

อันที่จริงแล้วยุคสมัยปัจจุบันที่เป็นที่เข้าใจว่ายุคโลกาภิวัตน์ (Globalisation) นั้น การเคลื่อนย้ายคนหรือการอพยพของพลเมืองจากประเทศหรือภูมิภาคหนึ่งไปยังอีกดินแดนแห่งหนึ่งนั้น ถือเป็นเรื่องปกติธรรมดา และยากต่อการหลีกเลี่ยงหรือต่อต้านชัดเจน (inevitability) เพราะสังคมโลกที่แต่ละรัฐแต่ละประเทศเคยมีเส้นแดนกีดกัน ทั้งภูเขา แม่น้ำ ทะเล หรือเขตปักปันชายแดน ณ เวลาปัจจุบันได้ถูกสลายไปโดยกระบวนการปฏิวัติของเทคโนโลยี ไอทีสารสนเทศ (Information Technological) และระบบขนส่งคมนาคมที่ทันสมัยล้ำยุค ที่เป็นสื่อหรือพาหนะที่สนับสนุนส่งเสริมรวมถึงกระตุ้นเร่งเร้าให้เกิดการเดินทางหรือเคลื่อนย้ายได้ตลอดเวลา

โดยที่ข้อจำกัดเดิมที่เหนียวรั้งไว้เป็นต้นว่า ความสะดวกสบาย ระยะเวลาที่ยาวนาน และความปลอดภัยได้สลายหรือเลือนหายไป พร้อมๆ กับการพัฒนาที่ควบคู่มาเกี่ยวกับข่าวสารที่สามารถสำรวจตรวจสอบ และเลือกการใช้บริการ โดยมีข้อมูลรายละเอียดให้ศึกษาและตัดสินใจล่วงหน้าในการวางแผน

การเดินทางที่ผู้ใช้บริการหรือลูกค้ามีระยะเวลาอันจำกัด เพราะผูกพันอยู่กับเงื่อนไขของการเปลี่ยนแปลงในวิถีชีวิต อันได้แก่ ภาระหน้าที่ การงานและการท่องเที่ยว รวมถึงการศึกษาอบรม เป็นต้น

แม้ว่าจะมีเสียงคัดค้านหรือไม่เห็นด้วยในหลายกรณีว่า อันที่จริงแล้วระบบโลกาภิวัตน์ที่เป็นผลจากความทันสมัย ของเทคโนโลยีสารสนเทศคอมพิวเตอร์นั้น ก็ได้ทำให้ระบบโลกถูกยุบย่อกลายเป็นหมู่บ้านโลกไปเสียทั้งหมด เพราะระบบของอำนาจรัฐที่ดำรงอยู่ก็ยังมีมาก ไม่ว่าจะเป็นอำนาจทางการปกครอง กฎหมาย และข้อบังคับต่าง ๆ ซึ่งในประเด็นนี้ปรากฏในลักษณะของอำนาจรัฐในการห้ามหรืออนุญาตให้พลเมืองของรัฐอื่น เข้ามายังรัฐของตนได้นั้น จะมีหน่วยงานราชการเข้ามาดำเนินการจัดการทั้งรูปแบบของกองตรวจคนเข้าเมือง หรือระบบการขอวีซ่า ซึ่งไม่ใช่เรื่องง่ายที่คนทั่วไปจะเดินทางข้ามดินแดนได้เสมอไป

กติกากฎเกณฑ์ที่มีอยู่จำนวนมากเหล่านี้ล้วนเป็นตัวกีดกัน หรือต่อต้านการเคลื่อนย้ายคนจำนวนมากได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะเงื่อนไขหรือกติกาในการอนุญาตให้พลเมืองจากประเทศโลกที่สาม หรือประเทศกำลังพัฒนาเดินทางข้ามไปยังดินแดนหรือประเทศที่ได้ขึ้นชื่อว่าพัฒนาแล้ว ซึ่งถือว่ายุ่งยาก และวุ่นวายในขั้นตอนและกระบวนการต่าง ๆ ที่กำหนดไว้อย่างเข้มข้น รัดกุม ซึ่งก็เป็นเรื่องที่ยากจะปฏิเสธ

สำหรับประเทศไทย การอนุญาตให้มีแรงงานต่างด้าวเข้ามาทำงานในประเทศ หรือกรณีที่คนไทยไปทำงานยังประเทศได้วัน และรวมไปถึงการอพยพของคนไทยจำนวนมากที่ไปทำงาน หรือไปเรียนหนังสือยังประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกและในที่สุดก็ได้สิทธิ์ความเป็นพลเมืองซึ่งก็สามารถทำงาน มีบ้าน มีทรัพย์สิน รวมไปถึงมีสิทธิ์ทางการเมืองด้วยการออกเสียงเลือกตั้งได้ ซึ่งกรณีเหล่านี้สามารถอธิบายถึงที่มาของกรณีที่ว่านี้ได้ดีที่สุด

สำหรับการเคลื่อนย้ายถิ่นฐานของประชากรภายในประเทศ ก็เกิดขึ้นอย่างมากมายเช่นเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอพยพเคลื่อนย้ายจากชนบทท้องถิ่นเข้าสู่เมืองหลวง ซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบเป็นลูกโซ่ที่ต่อเนื่องมากมาย ทั้งปัญหาความแออัดของที่อยู่อาศัย ปัญหาทางเศรษฐกิจ สังคมและอาชญากรรมที่รุนแรงมากขึ้นตามภาวะทางเศรษฐกิจ โดยอิงหรือสัมพันธ์กับระบบเศรษฐกิจโลก (Global)

ทั้งนี้ในส่วน of ชนบทนั้น ปัญหาที่รุนแรงและหนักหน่วงก็คือ ปัญหาการละทิ้งถิ่นฐาน โดยที่หมู่บ้านหลงเหลือเพียงคนชราที่ดำรงอยู่ในฐานะของคนเฝ้าบ้าน และมีอาชีพเป็นเกษตรกรแบบเดิม เพราะไม่สามารถออกไปขายแรงงานได้ด้วยวัย สังหารที่ล่องลอยไปตามกาลเวลา ในขณะที่คนหนุ่มสาวยังคงมีพลังแรงงานที่ได้รับการตอบรับหรือตลาดแรงงานมีความต้องการมากกว่า ทำให้สามารถดำรงอยู่ในเมืองได้ต่อไป トラบเท่าที่ยังมีเรี่ยวแรงหรือตลาดยังยอมรับในแรงงานของพวกเขา และเมื่อถึงช่วงเวลาที่วัยล่องลอย พวกเขาเหล่านี้ก็ต้องถอยร่นสู่กลับถิ่นฐานหรือบ้านเกิดเดิม และหันกลับมาประกอบอาชีพเกษตรกรรมเหมือนคนรุ่นพ่อแม่หรือปู่ย่าตายาย

ท่ามกลางโลกาภิวัตน์ที่ถาโถมและรุกกระหน่ำทุกพื้นที่ทุกชีวิต คำถามจึงมีว่าเราจะตั้งรับหรือรับมือกับความเปลี่ยนแปลงที่เข้ามากระทบต่อสังคม และตัวเราได้อย่างไร ทั้งนี้เป็นที่ยอมรับกันว่าการปฏิเสธหรือหลีกเลี่ยงนั้น ไม่สามารถทำได้โดยสิ้นเชิง ไม่ว่าจะอาศัยหรือพึ่งพิงพึ่งพาเครื่องช่วยใด ๆ ก็ตาม หากแต่การดำรงอยู่ในท่ามกลางกระแสแห่งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการเรียน

รู้ ศึกษาค้นคว้าเพื่อหาทางออกอย่างความระมัดระวัง ด้วยการมีวิสัยทัศน์และมโนทัศน์ที่กว้างไกลในทุกมิติ และอย่างรัดกุมรอบด้าน

การยอมรับความแตกต่างหลากหลายของพื้นที่ภูมิภาค ระบบความเชื่อ ศาสนา วัฒนธรรม ประเพณีด้วยใจจริงและไม่เสแสร้งพร้อมทั้งการให้ความสนับสนุนส่งเสริมการดำรงชีวิตอยู่ร่วมกัน จึงถือเป็นทางออกที่สังคมชุมชนโลกให้ความสำคัญมากกว่าประเด็นอื่นๆ ในขณะที่เดียวกันกับกระบวนการสร้าง รััฐชาติแบบเก่านั้น ถูกลดถอนความสำคัญ ด้วยการพลิกฟื้น สรรค์สร้างมิติและมุมมองใหม่ที่เกิดขึ้นทั่วโลก ในขณะนี้

เรียบเรียงโดย ปรียวรรณ สุวรรณสุนัย

เอกสารอ้างอิง

ณัฐพงศ์ บุญเหลือ. “พลเมืองโลกกับการเคลื่อนย้ายถิ่นฐานของประชาชนข้ามพรมแดน.” ๒๕๔๙
 [ระบบออนไลน์] แหล่งที่มา :
<http://www.midnightuniv.org/midnight๒๕๔๕/document๙๕๑๕๘.html> (๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๙)

องค์กรของท่านพร้อมหรือยังสำหรับ e-learning

แนวโน้มสำหรับ e-learning ได้มีการขยายตัวอย่างมากมายในขณะนี้ ถึงขนาดที่ว่านับจากนี้ การฝึกอบรมในองค์กรกว่า ๕๐% จะเป็น e-learning ทั้งสิ้น อย่างไรก็ตามตัวเลขนี้เป็นเพียงการประเมินเท่านั้น การที่จะบอกให้แน่ชัดไปว่าองค์กรควรใช้ e-learning หรือไม่ เราควรจะต้องมีหลักเกณฑ์ที่อย่างน้อยจะเป็นตัวชี้วัดความพร้อมขององค์กร ไปสู่ e-learning คำถามทั้ง ๗ ข้อ ต่อไปนี้ เป็นคำถามที่ท่านจำเป็นต้องตอบ

๑. ท่านเข้าใจถึงความเปลี่ยนแปลงใด ๆ ที่ e-learning จะนำมาสู่องค์กรของท่านหรือไม่

หลาย ๆ องค์กร เข้าใจความหมายของ e-learning และเล็งเห็นว่า มันจะช่วยแก้ปัญหาการกระจายของสาขาที่อยู่ตามที่ตั้งต่าง ๆ ซึ่งพนักงานเหล่านั้นมีความจำเป็นต้องการฝึกอบรมอย่างมาก ในขณะเดียวกันหลาย ๆ องค์กรอาจมองข้ามช่วงของการปฏิบัติการ e-learning อันเป็นเทคโนโลยีเพื่อการฝึกอบรมอย่างใหม่ และอาจมีผลกระทบกับทั้งองค์กร รวมถึงระดับปัจเจกบุคคล เรามาลองดูซิว่าวิธีการฝึกอบรมแบบใหม่นี้แตกต่างจากแบบเดิมอย่างไร

การเรียนการสอนแบบปกติ

- เรียนเป็นกลุ่ม
- มีตารางที่แน่นอน
- ใช้เทคโนโลยีขั้นพื้นฐาน
- โต้ตอบโดยการพูด

การเรียนการสอนระยะไกลบนพื้นฐานเว็บ

- เรียนส่วนตัวหรือกลุ่มก็ได้
- มีตารางที่แน่นอนหรือเมื่อต้องการก็ได้
- ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง
- โต้ตอบโดยการเขียน

เป็นที่แน่นอนว่า e-learning จะช่วยกำจัดงบประมาณการเดินทาง ประหยัดเวลาการฝึกอบรมได้ถึง กว่า ๕๐% และสามารถตัดงบประมาณในการเรียนการสอนแบบปกติประมาณ ๔๐%-๖๐% และที่ชัดเจนคือ เราไม่ต้องทำสำเนา เอกสารสำหรับการฝึกอบรมมากมายเพื่อแจกจ่ายผู้เรียน กลายเป็นความรับผิดชอบของแต่ละบุคคลไป

การฝึกอบรมบนพื้นฐานเว็บไม่ใช่หนทางเดียวสำหรับ การฝึกอบรมร่วม มันเป็นเพียงทางหนึ่งที่จะสนองความต้องการขององค์กร ถ้าเราไม่เข้าใจหนทางการมุ่งสู่การพัฒนาบุคลากรแล้วละก็ ย่อมถือว่า องค์กรขาดการพัฒนาการแข่งขันที่สำคัญ

นอกจากนั้น ความล้มเหลวของเทคโนโลยีและอุปสรรคต่าง ๆ ยังเป็นข้อจำกัดต่อรูปแบบการเรียนของพนักงาน ห้องเรียนออนไลน์ส่วนใหญ่ต้องการ Bandwidth ที่จะเป็นอุปกรณ์สื่อสารเพื่อติดต่อรับข้อมูลการเรียน การสอน รวมทั้งยังต้องการบราวเซอร์ เวอร์ชัน ปัจจุบัน ส่วนคู่มือการเรียนการสอน วิดีโอ สื่อเสียงต่าง ๆ อาจเหมาะสมกับผู้เรียนในพื้นที่เดียวกัน

ท้ายที่สุด e-learning ไม่ใช่คำตอบที่ถูกต้องเสมอสำหรับทุก ๆ การฝึกอบรม มันไม่เหมาะสมสำหรับงานที่สลับซับซ้อน และแนวทางการเรียนเป็นวิชาเฉพาะมากเกินไป ทั้งผู้ฝึกอบรมยังติดต่อกับนักเรียนและผู้สอนอื่น ๆ ได้ยาก การให้การสนับสนุน e-learning จะต้องลงทุนสูงมากพอสมควร

๒. e-learning เป็นส่วนหนึ่งของกลยุทธ์การฝึกอบรมในองค์กรหรือไม่

นับเป็นเวลากว่าสิบปีที่ผู้เชี่ยวชาญการพัฒนาองค์กร ต้องต่อสู้กับการปรับปรุงกระบวนการหลักสูตรต่าง ๆ อันมีวัตถุประสงค์ร่วมขององค์กรเป็นหลัก ไม่ว่าจะใช้วิธีดั้งเดิมหรือสรรหาวิธีใหม่ ๆ เพราะพวกเขาทราบดีว่า การฝึกอบรมได้ตอบสนองต่อความต้องการอันค่อนข้างไร้ขีดจำกัด e-learning จึงเป็นเพียงส่วนหนึ่งในหลาย ๆ แนวทางสำหรับการพัฒนาบุคลากร และน่าจะถูกนำมาพิจารณา ในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของกลยุทธ์ในการฝึกอบรมสำหรับองค์กรด้วย

บ่อยครั้งที่การฝึกอบรมมีขึ้นเพื่อถ่ายทอดความสามารถต่าง ๆ สู่พนักงานแต่ละคนและในหลาย ๆ กรณี ถ้าหากว่าหัวข้อเหล่านั้นไม่เน้นความรู้ด้านเทคนิคจนเกินไป หรือเข้าใจได้เฉพาะผู้เชี่ยวชาญ การเรียนการสอนระยะไกลดูจะเป็นแนวทางที่เหมาะสม แต่หากว่าหลักสูตรที่จะนำมาสอนนั้น เพื่อให้คล้ายคลึงกับการสนทนาการกัน หรือเป็นหลักสูตรสำหรับพนักงานใหม่ให้ได้มาทำความรู้จักกัน เกิดสังคมน้อยภายในองค์กรมีการสร้างเครือข่ายให้พนักงานมีปฏิสัมพันธ์กัน เหล่านี้องค์กรควรจะใช้รูปแบบปกติของการฝึกอบรมมากกว่าจะเป็นการเรียนการสอนระยะไกล (Distance Learning)

ความท้าทายอยู่ตรงที่ว่าเราจะทำให้องค์กรมีความสมดุลระหว่างการฝึกอบรมแบบดั้งเดิม และ e-learning กำลังถูกพัฒนาขึ้น แต่การปฏิสัมพันธ์ของพนักงานระหว่างการฝึกอบรม ก็เป็นสิ่งที่จำเป็นเหล่านี้ ท่านต้องตัดสินใจให้ดี

๓. องค์กรได้รับความสนับสนุนหรือไม่อย่างไรกับ e-learning

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า คุณสมบัติหลักที่จะทำนำพาองค์กรไปสู่ความสำเร็จ คือ คุณสมบัติในการที่มีผู้นำให้ความสนับสนุน e-learning ถ้าปราศจากผู้นำที่จะสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง การยอมรับองค์กรจะเกิดขึ้นได้ยากหรือช้ามาก สิ่งที่ผู้นำต้องทำคือ

- ผู้นำทุกระดับต้องลงมาจัดการทุกเรื่อง
- ผู้นำทุกระดับย่อมถูกคาดหวังที่จะผลักดัน e-learning ทั้งองค์กร
- ผู้นำในองค์กรต้องมีการดูแล และวางแผนจัดการด้านความเปลี่ยนแปลงในช่วงหัวเลี้ยว

หัวต่อของ e-learning และต้องช่วยเหลือในด้านการพัฒนาอย่างเต็มรูปแบบ จนกระทั่ง รวมถึงการดู performance

แบบยั่งยืน

- ผู้นำต้องมีความรับผิดชอบ ที่จะถ่ายทอดสื่อสารข้อความสู่พนักงาน
- สุดท้าย ผู้นำต้องรับผิดชอบต่อผลลัพธ์การเรียนรู้ e-learning ตั้งแต่ต้นจนถึงพฤติกรรม

ลักษณะของตัวผู้นำที่ดีจะสนับสนุน e-learning คือ

- ต้องมีความสามารถในการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ
- เป็นนักธุรกิจที่มีประสบการณ์และประสบความสำเร็จ
- มีเครือข่ายกว้างขวาง
- พร้อมและปรารถนาที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ
- ต้องการการพัฒนา
- เป็นผู้ประสานงานที่ดี
- เป็นผู้สนับสนุนที่ดี
- ยึดหลักความเป็นจริง
- มีความยืดหยุ่น

๔. มีระบบสนับสนุนองค์กรในการพัฒนา e-learning อย่างยั่งยืนหรือไม่

เรามาดูซิว่าองค์กรสามารถทำอะไรที่จะเป็นหลักประกันได้ว่าการพัฒนา e-learning เพื่อการใช้งานจะประสบความสำเร็จ เหล่านี้เปรียบเทียบกับความพยายามในการจัดการกับความเปลี่ยนแปลง ถ้าหากว่าองค์กรสามารถยอมรับความเปลี่ยนแปลงได้นั้นคือ องค์กรนั้นประสบความสำเร็จ และตัวที่สนับสนุน e-learning ไปสู่ความสำเร็จก็คือ

- การจัดขั้นตอนที่ทำให้บรรลุผลสำเร็จ
- โครงสร้างขององค์กร
- การวางแผนการสื่อสาร การพัฒนาและการรับผลกระทบ

๕. เทคโนโลยีปัจจุบันที่มีอยู่ องค์กรสามารถที่จะถ่ายทอด e-learning อย่างมั่นใจและมีประสิทธิผลหรือไม่

การพัฒนา e-learning จริง ๆ แล้ว ต้องการเพียงแต่พื้นฐานของเทคโนโลยีเท่านั้น เช่น ฮาร์ดแวร์ และซอฟต์แวร์ ที่ใช้เพื่อเข้าถึงการเรียนการสอน อย่างไรก็ตาม ระบบอันประกอบด้วย สิ่งเหล่านี้ จำเป็นต้องถูกทดสอบทั้งหมดเพื่อที่จะมั่นใจได้ว่าปัญหาของ ผู้ใช้จะต้องถูกแก้ไขทั้งหมดอย่างเป็นรูปธรรม

นอกจากอุปกรณ์ต่าง ๆ รวมทั้งฮาร์ดแวร์ที่จะใช้ถ่ายทอดการเรียนการสอนที่จะต้องคำนึงถึง แล้วสถานที่ของผู้ใช้งานไม่ว่าจะเป็นที่ทำงาน ที่บ้าน PC หรือ โน้ตบุ๊ก ที่ใช้ก็ต้องคำนึงถึงเช่นกัน “เป็นที่แน่นอนว่า e-learning จะช่วยกำจัดงบประมาณการเดินทาง ประหยัดเวลา การฝึกอบรมได้ถึงกว่า ๕๐% และสามารถตัดงบประมาณในการเรียนการสอน แบบปกติประมาณ ๔๐%-๖๐%”

๖. ผู้เรียนพร้อมหรือยังสำหรับการเรียนการสอนระยะไกล

จากการเรียนการสอนแบบปกติ การฝึกอบรมบนพื้นฐานเว็บได้เสนอความเปลี่ยนแปลงอย่างมหาศาลต่อผู้เรียน นอกจากการสูญเสียความเป็นกลุ่มในขณะที่เรียนแล้ว สิ่งสำคัญคือพวกเขาต้องมีความรู้เบื้องต้นในการใช้อุปกรณ์คอมพิวเตอร์ต่าง ๆ และต้องรู้สึกสบายใจที่จะใช้เทคโนโลยีของเว็บ

ง่าย ๆ ก็คือ ความชำนาญด้านคอมพิวเตอร์จำเป็นพอสมควรที่พนักงานต้องทราบในการใช้กลยุทธ์การเรียนการสอนแบบใหม่ อย่างน้อยที่สุดพวกเขาต้องรู้จักระบบปฏิบัติการ Windows และการใช้เบราว์เซอร์ในการท่องอินเทอร์เน็ต ซึ่งอาจจะรวมถึงการต่อสายโทรศัพท์เข้ามาที่เว็บเซิร์ฟเวอร์ ความรู้พื้นฐานนี้สามารถหาได้จากการฝึกอบรมแบบปกติ หน่วยงานต่าง ๆ สามารถจัดส่งพนักงานไปเข้ารับการอบรมนอกองค์กร โดยที่ไม่จำเป็นต้องจัดการอบรมเอง นอกจากนั้นทางบริษัทควรระบุให้พนักงานที่เข้ามาใหม่ต้องมีความรู้เบื้องต้นการใช้คอมพิวเตอร์เข้าไปด้วย

๗. ท่านมีแผนการจัดการกับความเปลี่ยนแปลงเมื่อองค์กรกำลังปรับตัวเข้าสู่ e-learning หรือไม่

จากคำถามสำคัญทั้งหมดข้อที่ได้กล่าวไปแล้ว หากท่านได้ตอบทั้งหมดไปในแง่บวกทั้งยังรู้สึกว่าจะองค์กรท่านพร้อมและต้องการ e-learning อย่างแน่นอนเหตุใดท่านยังต้องใช้เวลาในการวางแผนรับความเปลี่ยนแปลงอีก คำตอบง่าย ๆ ก็คือ ร่างการวางแผนจะช่วยให้คุณสามารถชี้เฉพาะลงไปได้ ในด้านต่าง ๆ มีการรวบรวมความคิดเห็นที่สำคัญสำหรับ การพัฒนา e-learning ทั้งยังค่อย ๆ คิดอย่างเป็นระบบไปถึงขั้นตอนต่างๆที่จะทำให้องค์กรยอมรับความเปลี่ยนแปลง แม้กระทั่งการกระจายทรัพยากร ให้กับงานที่สำคัญ และเป็นการทำให้เกิดความมั่นใจได้ว่า การติดต่อกระจายสื่อสารข้อมูล ไปถึงพนักงานต่าง ๆ มีความสมบูรณ์แบบ

เรียบเรียงโดย วิมลรักษ์ ศานติธรรม

เอกสารอ้างอิง

เจนเนตร มณีนาค. องค์กรของท่านพร้อมหรือยังสำหรับ e-learning. แผนกฝึกอบรมเทคโนโลยีสารสนเทศ บ.การบินไทย ตีพิมพ์ในหนังสือ e-ECONOMY ปีที่ ๑ ฉบับที่ ๒๗ วันที่ ๑-๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๔ หน้า ๔๖.

<http://www.thaicai.com>

กินเจแต่ไม่จำเจ

ความหมายของคำว่า “เจ”

คำว่า “เจ” ในภาษาจีนมีความหมายทางพุทธศาสนาฝ่ายมหายานว่า “อุโบสถ” คำว่า “กินเจ” ตามความหมายที่แท้จริงคือการรับประทานอาหารก่อนเที่ยงวัน ดังเช่นที่ชาวพุทธในประเทศไทยถือ “อุโบสถศีล” หรือ “รักษาศีล ๘” จะไม่รับประทานอาหารหลังจากเที่ยงวันไปแล้ว แต่เนื่องจากการถืออุโบสถศีล ของชาวพุทธฝ่ายมหายานไม่กินเนื้อสัตว์ จึงนิยมเรียก “การไม่กินเนื้อสัตว์” ไปรวมกันคำว่า “กินเจ” ซึ่งเป็นการถือศีลไปด้วย ในปัจจุบันผู้ที่รับประทานอาหารทั้ง ๓ มื้อ แต่ไม่กินเนื้อสัตว์ก็ยังคงเรียกว่า “กินเจ” ฉะนั้นความหมายก็คือ “คนกินเจ” มิใช่เพียงแต่ไม่กินเนื้อสัตว์ แต่คนที่กินเจ ยังต้องดำรงตนอยู่ในศีลธรรมอันดีงาม มีความบริสุทธิ์สะอาด งดงามทั้งกาย วาจา ใจ เป็นการถือศีลบำเพ็ญธรรมไปด้วยพร้อมกัน เช่นนี้แล้วจึงจะเรียกว่า “กินเจที่แท้จริง” ดังนั้น คำคล้องจองที่เราได้ยินอยู่เสมอ คือ “ถือศีลกินเจ” จึงนับว่ามีความหมายสมบูรณ์ครบถ้วนอยู่ในตัวเองแล้ว

ตามร้านขาย “อาหารเจ” เราจะพบเห็นตัวอักษร คำนี้อ่าน “ใจ” (เจ) แปลว่า “ไม่มีของคาว” เขียนด้วยสีแดงบนพื้นสีเหลืองเสมอ ในช่วงเทศกาลกินเจเดือน ๙ จะเห็นตัวอักษรนี้เขียนบนธงสีเหลืองปักอยู่ตามแผงขายอาหารเจมองเห็นเป็นที่สะดุดตาแก่คนทั่วไป ชาวจีนถือว่าสีแดงเป็นสีแห่งสิริมงคลแก่ชีวิต สีเหลืองเป็นสีของผู้ทรงศีล ดังนั้นผู้ตั้งใจถือศีลบำเพ็ญตนให้บริสุทธิ์ ตัวอักษรนี้ย่อมเป็นเครื่องหมายเตือนสติให้ระลึกไว้เสมอว่า “การกินเจงดเว้นเนื้อสัตว์ของคาวคือ การปฏิบัติธรรม รักษาศีลของความเป็นมนุษย์ เป็นการเจริญมหาเมตตากรุณาธรรมโดยแท้ อันจะนำมาซึ่งความเป็นสิริมงคลแก่ตนเอง และก่อให้เกิดสันติสุขแก่ทุกชีวิตบนโลก”

รู้และเข้าใจในการกินเจอย่างถูกต้อง

“อาหารเจ” เป็นอาหารที่ปรุงขึ้นมาจากพืชผักธรรมชาติล้วนๆ ไม่มีเนื้อสัตว์ปะปนและที่สำคัญต้องไม่ปรุงด้วยผักฉุนทั้ง ๕ ได้แก่

- กระเทียม
- หัวหอม
- หลักเกียว
- กุยฉ่าย
- ใบยาสูบ

คนส่วนใหญ่มักเข้าใจว่าอาหารเจเป็นอาหารที่มีรสจืดชืดไม่อร่อย ซึ่งเป็นความเข้าใจที่ผิดพลาดมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะไม่มีโอกาสลิ้มรสอาหารเจที่แท้จริงก็เป็นได้ อาหารเจมีรสชาติอร่อยกลมกล่อมต่างไปจากอาหารที่ปรุงด้วยเนื้อสัตว์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาหารเจไม่มีกลิ่นเหม็นคาวๆ ใดเลย อาหารเจบางอย่าง คนทั่วไปที่รับประทานแต่อาหารเนื้อจะไม่มีโอกาสรู้จักหรือได้ลิ้มรสเลยในชีวิต เนื่องด้วยอาหารเหล่านั้นทำขึ้นรับประทานกันเฉพาะในบรรดากลุ่มคนที่กินเจเท่านั้น บางคนมักคิดเอาเองว่า หากรับประทานแต่อาหารเจจะทำให้เป็นโรคขาดอาหาร แต่ทางการแพทย์ยืนยันว่าไม่ว่าจะเป็นคนที่กินอาหารเนื้อหรือคนที่กินเจ ก็มีสิทธิ์เป็นโรคขาดอาหารได้เท่ากัน

สาเหตุสำคัญของโรคขาดอาหารในคนทั้ง ๒ กลุ่ม ก็คือการรับประทานอาหารที่ไม่ถูกหลักโภชนาการไม่ครบ ๕ หมู่ ได้แก่ คาร์โบไฮเดรต แป้งและน้ำตาล โปรตีน ไขมัน วิตามิน และเกลือแร่ เป็นเหตุให้ได้รับสารอาหารไม่เพียงพอ ไม่ครบถ้วนตามที่ร่างกายต้องการ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าโรคขาดอาหารไม่ได้ขึ้นอยู่กับกินเนื้อหรือกินเจ แต่ขึ้นอยู่กับนิสัยกินตามใจ เลือกกินแต่อาหารที่ตนชอบ โดยไม่คำนึงถึงคุณประโยชน์ที่จะได้จากการรับประทานอาหารนั้นๆ ในความเป็นจริงแล้ว คนที่กินเจอย่างถูกหลักจะรู้สึกว่าคุณค่าที่ได้รับประทานอาหารที่มีคุณค่า มีคุณประโยชน์ต่อร่างกายครบถ้วนสมบูรณ์มากกว่าคนที่บริโภคอาหารเนื้อเสียอีก

ผู้ที่ทดลองรับประทานอาหารเจได้ระยะหนึ่งกล่าวว่า “การรับประทานอาหารเจ ทำให้มีโอกาสได้กินพืชผักที่มีคุณประโยชน์มากมายหลายชนิด ซึ่งในระหว่างที่รับประทานเนื้อไม่เคยใส่ใจเลย” คนกินเจ รู้จักวิถีที่ดัดแปลงแปรรูปธัญพืชในธรรมชาติให้ได้มาซึ่งโปรตีน เราจะพบเห็นผลิตภัณฑ์ที่แปรรูปจากเมล็ดถั่วเหลืองมากมายหลายชนิด เช่น น้ามันถั่วเหลือง (น้าเต้าหู้) เต้าหู้ขาว เต้าหู้เหลือง เต้าเจี้ยว น้ามันถั่วเหลือง ซีอิ้ว ฟองเต้าหู้ ฯลฯ ผลิตภัณฑ์เหล่านี้ล้วนเป็นแหล่งโปรตีนอันอุดมและมีคุณค่าสูงยิ่ง ทุกวันนี้ไม่ว่าเด็ก หรือ ผู้ใหญ่ นิยมบริโภคแต่เนื้อสัตว์กันมากจนละเลยอาหารผักซึ่งมีคุณประโยชน์สูงไปอย่างน่าเสียดาย หลายคนมีนิสัยเลือกรับประทานเฉพาะเนื้อสัตว์แล้วเขี่ยผักทิ้งไม่ยอมบริโภค นี่แหละเป็นสาเหตุสำคัญของโรคขาดสารอาหาร ทำให้ร่างกายไม่ได้รับสารอาหารครบตามที่ต้องการ จะพบว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ที่ทานผักน้อยหรือไม่ทานเลยมักป่วยเป็นโรคต่างๆ เช่น โรคขาดอาหาร ขาดวิตามิน โรคกระเพาะ โรคเกี่ยวกับลำไส้และทางเดินอาหาร สุขภาพไม่แข็งแรง เชื่องซึม ไม่เฉลียวฉลาด ขาดปฏิภาณไหวพริบ สติปัญญาต่ำ พัฒนาการทางร่างกายและจิตใจไม่สมบูรณ์

ข้อควรปฏิบัติในการรับประทานอาหารเจ

๑) พืชผักและผลไม้ เป็นของคู่กันเสมอ นอกจากผักสดๆ ที่นำมาปรุงเป็นอาหารแล้ว คนกินเจจำเป็นต้องรับประทานผลไม้สดๆ หลังอาหารทุกมื้ออย่างสม่ำเสมอ การเลือกซื้อผักผลไม้เพื่อนำมาปรุงและการบริโภคในแต่ละวันควรจัดให้ได้ครบตามสี่ของธาตุทั้ง ๕ ดังนี้

๑. สีแดง (แดงส้ม, แสด, ชมพู) สัญลักษณ์ ธาตุไฟ

๒. สีดำ (น้ำเงิน, ม่วง) สัญลักษณ์ ธาตุน้ำ

๓. สี่เหลี่ยม (เหลี่ยมแก่, เหลืองอ่อน) สัญลักษณ์ ธาตุดิน
 ๔. สี่เหลี่ยม (เขียวเข้ม, เขียวอ่อน) สัญลักษณ์ ธาตุไม้
 ๕. สี่เหลี่ยม (ขาวนวล, ขาวสะอาด) สัญลักษณ์ ธาตุโลหะ

แดง	มะเขือเทศ, พริกสุก, หัวแครอท ฯลฯ	มะละกอ, ส้ม, แดงโม ฯลฯ
ดำ	มะเขือม่วง, เผือก, เห็ดหูหนู ฯลฯ	ละมุด, ลูกหว้า, องุ่น ฯลฯ
เหลือง	ฟักทอง, ข้าวโพด, พริกเหลือง ฯลฯ	มะม่วง, กัลฉ่าย, ทูเรียน ฯลฯ
เขียว	ผักคะน้า, ถั่วฝักยาว, ฝักบัว ฯลฯ	ฝรั่ง, ชมพู่, มะเฟือง ฯลฯ
ขาว	หัวผักกาดขาว, ผักกาดขาว, กระหล่ำดอก ฯลฯ	มะพร้าว, น้อยหน้า ฯลฯ

ตารางผัก, ผลไม้ แบ่งตามทั้ง ๕ หมู่สี ผัก ผลไม้

ผักผลไม้ไม่จำเป็นต้องมีราคาแพงหรือเป็นประเภทยาก เช่น พวกผักผลไม้เมืองหนาว ควรยึดหลักราคาถูก ประหยัด แต่มีคุณประโยชน์สูง จึงจะได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่รู้จักฉลาดกิน ฉลาดใช้ ประหยัดอด ประโยชน์เยี่ยม

ประเทศไทยเป็นประเทศที่อุดมสมบูรณ์ด้วยผักผลไม้หลายหลาก ตลอดปีเราสามารถหาмаบริโภคได้ไม่ขาดแคลน จึงควรเลือกซื้อมาปรุงและบริโภคให้ครบทั้ง ๕ สี โดยสลับเปลี่ยนหมุนเวียนนำมาบริโภคในแต่ละวันโดยไม่ซ้ำกัน และไม่ควรเลือกทานเฉพาะอย่างหนึ่งอย่างใดที่ตนชอบ โดยไม่คำนึงถึงคุณประโยชน์หลายๆ ท่านเลือกรับประทานผักผลไม้เฉพาะอย่างเพื่อความอร่อยเท่านั้น เป็นการรับประทานอาหารเจที่ยังไม่ถูกหลัก

๒) เมล็ดธัญพืช นอกจากผักผลไม้ที่ต้องรับประทานให้ครบทุกสีเป็นประจำแล้ว เมล็ดธัญพืช ได้แก่ ถั่ว ถั่วเปลือกแข็งทุกประเภท พืชที่เป็นหัวในดิน เช่น เผือก มัน กลวย มีคุณค่าทางโภชนาการสูงมาก โดยเฉพาะเมล็ดถั่วมีสารอาหารครบทุกหมู่ ได้แก่ คาร์โบไฮเดรต คือแป้งและน้ำตาล โปรตีน ไขมัน วิตามิน เกลือแร่หลายชนิด คนที่กินเจควรรับประทานถั่วทั้ง ๕ สีเป็นประจำ ได้แก่ ถั่วแดง ถั่วดำ ถั่วเหลือง ถั่วเขียว ถั่วขาว

ถั่วทั้ง ๕ สีนี้ ราคาไม่แพงมีอยู่แพร่หลาย บางทีก็ทำเป็นของหวานต่างๆ เช่น ถั่วดำบวด ถั่วแดงต้มน้ำตาล ถั่วเหลืองนํ้ากะทิ (เต้าส่วน) ถั่วเขียวต้มน้ำตาลกรวด ถั่วลิสงอบ หรือเคลือบน้ำตาล ลูกเต๋อยบวช ถั่วขาวกวน ฯลฯ สำหรับถั่วขาวไม่ค่อยจะมีการปลูกแพร่หลายในประเทศไทย แต่ก็สามารถรับประทานถั่วลิสงซึ่งให้ประโยชน์ทดแทนกันได้ ทุกคนควรรับประทานถั่วดังกล่าวหมุนเวียนไปให้ครบทุกสี

จะทำให้ร่างกาย ได้รับสารอาหารที่เป็นประโยชน์ และช่วยเสริมให้อวัยวะหลักสำคัญภายในทำงานได้ดียิ่งขึ้น เนื้อเมล็ดในของพืชผัก อันได้แก่ เมล็ดทานตะวัน เมล็ดฟักทอง เมล็ดแตงโม มันฮ่อ นับเป็นของขบเคี้ยวที่คนกินเจริญจกดี เนื้อในของเมล็ดพืชดังกล่าว เป็นแหล่งอาหารที่อุดมไปด้วยแร่ธาตุและวิตามินมากมายหลายชนิด ซึ่งทรงคุณค่าทางโภชนาการอย่างยิ่ง

ถั่วทั้ง ๕ สีให้คุณประโยชน์ต่ออวัยวะหลักภายใน

๑. ถั่วแดง (RED BEANS) ธาตุไฟ ให้คุณต่อหัวใจ
๒. ถั่วดำ (BLACK BEANS) ธาตุน้ำ ให้คุณต่อไต
๓. ถั่วเหลือง (SOY BEANS) ธาตุดิน ให้คุณต่อม้าม
๔. ถั่วเขียว (GREEN BEANS) ธาตุไม้ ให้คุณต่อตับ
๕. ถั่วขาว (WHITE BEANS) ธาตุโลหะ ให้คุณต่อปอด

๓) การได้รับประทานสาหร่ายทะเลทั้งสดและแห้งพร้อมทั้งใช้เกลือทะเลมาปรุงลงในอาหารทั้ง ๒ อย่างนี้มีไอโอดีน ซึ่งจะสามารถป้องกันโรคคอพอกได้เป็นอย่างดี

๔) งาขาวและงาดำ ในอาหารและขนมคนกินเจควรใช้มาปรุงผสมด้วยเสมอ ไม่ว่าจะเป็นงาขาวหรืองาดำ เพราะในเมล็ดงามีกรดไขมันไลโนเลอิก (LINOLEIC ACID) ซึ่งจำเป็นต่อร่างกายมากแต่ร่างกายไม่สามารถสร้างขึ้นเองได้

สำหรับผู้ที่ทำอาหารเจรับประทานเอง ให้นำงาขาวมาล้างเอาผงฝุ่นออกจนสะอาดดี ตักใส่ตะแกรงทิ้งไว้ให้หมาดแล้วใช้ไฟอ่อนๆ คั่วในกระทะจนสุกเหลืองพอเย็นจึงนำมาโขลกหรือ ปั่นให้แตกด้วยเครื่อง จะทำให้ได้ประโยชน์จากน้ำมันที่อยู่ในเมล็ดดียิ่งขึ้น งานที่บดแล้วจะมีกลิ่นหอมสามารถนำไปปรุงอาหาร และขนมได้ทุกประเภท ทำให้มีรสดี หอมน่ารับประทาน โดยปกติผู้ที่กินเจควรรับประทานในปริมาณวันละ ๒ ช้อนโต๊ะ ก็นับว่าเพียงพอแก่ความต้องการของร่างกาย

๕) ผู้ที่กินเจ ไม่ควรรับประทานรสจัดเกินไป เช่น เผ็ดจัด เค็มจัด ขมจัด เปรี้ยวจัด หวานจัด รสชาติที่จัดมาก ๆ จะส่งผลไปถึงอวัยวะหลักดังนี้

- รสขม ส่งผลต่อ หัวใจ
- รสเค็ม ส่งผลต่อ ไต
- รสหวาน ส่งผลต่อ ม้าม
- รสเปรี้ยว ส่งผลต่อ ตับ
- รสเผ็ด ส่งผลต่อ ปอด

๖) หลีกเลี่ยงการบริโภคอาหารหมักดอง เช่น ผักดอง ผลไม้ดอง เครื่องกระป๋อง อาหารสำเร็จรูป ควรหันมารับประทานอาหารสดที่ปรุงใหม่ ๆ จะให้คุณประโยชน์ต่อร่างกายมากกว่า

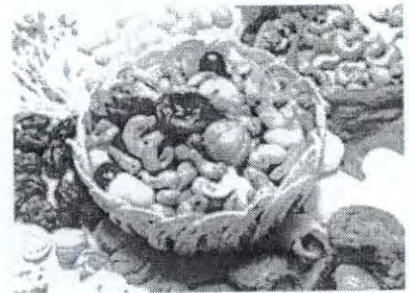
๗) เครื่องดื่ม คนกินเจควรดื่มน้ำผลไม้สดๆ ตามธรรมชาติ เช่น น้ำส้ม น้ำมะเขือเทศ น้ำสับปะรด น้ำอ้อย น้ำมะพร้าว น้ำใบบัวบก น้ำมะตูม ฯลฯ น้ำผลไม้ดังกล่าวจะทำให้ร่างกายและผิวพรรณสดชื่นเปล่งปลั่ง เราควรดื่มน้ำหวานที่ปรุงแต่งรสและเจือสีสังเคราะห์ เพื่อหลีกเลี่ยงพิษภัยจากสิ่งปลอมปน นอกจากการดื่มน้ำผลไม้สดๆ แล้ว ทุกคนต้องดื่มน้ำสะอาดให้ได้วันละ ๘ แก้ว เป็นประจำ

ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ เป็นหลักความรู้ในการปรุงและบริโภคอาหารเจ ซึ่งคนกินเจต้องยึดถือปฏิบัติ เพื่อให้ได้มาซึ่งพลาสมาที่สุขสมบูรณ์พร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจ

เรียบเรียงโดย ปรียวรรณ สุวรรณสุนย์

ที่มา

<http://www.banfun.com/culture/je๐๓.html>

“แก๊สโซฮอลล์จากข้าวฟ่าง พลังงานจากพืชอาหารสัตว์”

น้ำมันปิโตรเลียมพลังงานของมนุษย์โลกที่ได้จากทรัพยากรใต้ดิน ปัจจุบันได้ส่งสัญญาณขยับราคาขายให้สูงขึ้นเรื่อย ๆ โดยไม่มีทีท่าหรือแนวโน้มว่าราคาจะลดลง เกือบทั่วโลกที่ต้องเผชิญกับวิกฤตที่เกิดขึ้น

เพื่อหาทางแก้ไขและชดเชยกับปัญหาที่เกิดขึ้น หลายประเทศได้หันไปหาพลังงานทดแทนอันมาจากผลผลิตทางเกษตร ซึ่งก็ได้จากพืชหลายชนิด ประเทศไทยถือว่าเป็นเมืองเกษตรที่ต้องดำเนินการผลิตน้ำมันบนดินจากพืชที่เหมาะสมไม่ว่าจะเป็นมะพร้าว ปาล์ม อ้อย มันสำปะหลัง และอื่นๆ อีกหลายชนิดที่มีประสิทธิภาพมากบ้างน้อยบ้าง มาเป็นพลังงานทดแทนด้วยการทำไบโอดีเซล และแก๊สโซฮอลล์

ข้าวฟ่างเป็นพืชชนิดหนึ่งที่น่ามาใช้เป็นพลังงานทดแทนได้เช่นกัน ส่วนใหญ่เกษตรกรปลูกเพื่อเป็นอาหารสัตว์ เามาเพิ่มคุณประโยชน์และมูลค่าด้วยการนำมาผลิตเป็นแอลกอฮอล์ เพื่อใช้เป็นองค์ประกอบของแก๊สโซฮอลล์น้ำมันที่ใช้กับเครื่องยนต์แก๊สโซลีน หรือเครื่องเบนซินในปัจจุบัน

ข้าวฟ่างเป็นพืชเศรษฐกิจใหม่ที่เกษตรกรคุ้นเคย ในข้าวฟ่างจะมีคุณค่าทางอาหารมากมายใกล้เคียงกับธัญพืชชนิดอื่น สำหรับขบวนการกลั่นจะเน้นความประหยัดพลังงานโดยใช้ถ่าน ซึ่งทำมาจากเศษผลถ่านนำมาอัดแท่ง โดยใช้มันสำปะหลังเป็นตัวประสานที่สามารถเผาไหม้ได้นานกว่า ๒ ชั่วโมง เป็นเชื้อเพลิงแทนแก๊ส ส่วนขั้นตอนการกลั่นเริ่มจากนำน้ำข้าวฟ่างหวาน ๘๐% ผสมกับน้ำโมลาส ๒๐% แล้วนำหัวเชื้อบีสต์ผสมลงในถังกวนให้เข้ากัน ปิดฝาทิ้งไว้อุณหภูมิ ๓๐ องศาเซลเซียส ประมาณ ๒-๓ วัน สังเกตเป็นฟองอากาศวัดแอลกอฮอล์ได้ ๑๕ ดีกรี ฟองที่เกิดขึ้นนี้ ชาวบ้านเรียกว่า “สำเหล้า”

จากนั้นนำสำเหล้าที่ได้ใส่ลงในเครื่องกลั่นแอลกอฮอล์ในส่วนของหม้อให้เกิดความร้อน เมื่อส่วนผสมเดือดก็จะกลายเป็นไอ ไหลมาพักอยู่ในส่วนของหม้ออุ่นและหมุนเวียนอยู่ในท่อที่ขดอยู่ในหม้ออุ่นจนควบแน่น และออกมาเป็นแอลกอฮอล์ ทำการกลั่นประมาณ ๒-๓ ครั้ง ก็จะได้เอทิลแอลกอฮอล์ประมาณ ๘๐ ดีกรี เพื่อนำไปผลิตเอทิลแอลกอฮอล์ต่อไป

ผู้เรียบเรียง พจนา อภิรามนตร์

เอกสารอ้างอิง

เพ็ญพิชญา เดียว. “วิทยาการ-เกษตร.” หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ. ฉบับที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๔๙ หน้า ๗.

เปิดโลกกว้างด้วยศัพท์วิจัย

สำหรับชาวสารงานวิจัยและพัฒนาฉบับประจำเดือนตุลาคมนี้ หลังจากที่เรารู้จักการวิจัยเชิงปริมาณ และคุณภาพ, สมมติฐาน หรือแนวคิดทฤษฎีกันไปแล้ว ฉบับนี้ขอเสนอศัพท์วิจัยคำว่า ระดับมาตรวัดตัวแปร (Levels of Measurement)

ระดับมาตรวัดมี ๔ ระดับ เรียงจากระดับมาตรวัดต่ำสุดสู่ระดับมาตรวัดสูงสุด ดังนี้

๑. นามมาตรา (Nominal Scale)
๒. อันดับมาตรา (Ordinal Scale)
๓. ช่วงมาตรา (Interval Scale)
๔. อัตราส่วนมาตรา (Ratio Scale)

๑. นามมาตรา (Nominal Scale)

มาตรวัดนามมาตรา เป็นมาตรวัดที่ใช้กับตัวแปรที่มีค่าไม่ต่อเนื่อง หรือตัวแปรประเภทกลุ่ม (Discrete or Category) ได้แก่ เพศ เชื้อชาติ ศาสนา สถานภาพสมรส รหัสประจำตัว อาชีพ เป็นต้น ซึ่งตัวแปรเหล่านี้ไม่สามารถวัดค่าได้ เช่น ตัวแปรเพศ ซึ่งจำแนกเป็นเพศหญิงและเพศชาย ไม่สามารถวัดค่าเพศชายและค่าเพศหญิงเป็นจำนวนตัวเลข หมายเลขประจำตัวของนักฟุตบอลเป็นแต่เพียงตัวเลขที่ใช้กำหนดรหัสนักฟุตบอล ซึ่งมีได้มีความหมายว่า นักฟุตบอลหมายเลข ๑๐ จะมีความสามารถมากกว่านักฟุตบอลหมายเลข ๕ เป็นต้น

การกำหนดตัวเลขให้กับตัวแปรที่มีค่าในมาตรวัดนามมาตรา เป็นเพียงตัวเลขซึ่งใช้แทนรหัสประจำตัวแปรเท่านั้น ไม่ใช่ค่าที่ให้ความหมายในลักษณะมากกว่า น้อยกว่า หรือไม่ใช่เป็นตัวเลขที่มีความหมายบอกระดับปริมาณ หรือระดับคุณภาพ ดังนั้น จึงไม่สามารถนำตัวเลขซึ่งใช้แทนรหัสตัวแปรมาคิดคำนวณทางคณิตศาสตร์ โดยการบวก ลบ คูณ หาร เมื่อนำตัวเลขมาเปรียบเทียบความแตกต่างด้านปริมาณและด้านคุณภาพว่าแตกต่างกันเท่าใด

ตัวอย่าง การกำหนดตัวเลขซึ่งใช้แทนรหัสตัวแปรที่มีค่าในมาตรวัดนามมาตรา เพื่อจำแนกประเภทได้แก่

ตัวแปรเพศ จำแนกเป็นเพศชาย เพศหญิง อาจกำหนดตัวเลข ๑ = เพศชาย ๒ = เพศหญิง

๒. อันดับมาตรา (Ordinal Scale)

มาตรวัดอันดับมาตรา เป็นมาตรวัดที่ใช้กับตัวแปรที่มีค่าไม่ต่อเนื่อง หรือตัวแปรประเภทกลุ่ม เช่นเดียวกับมาตรวัดนามมาตรา แต่ค่าในมาตรวัดอันดับมาตรามีความแตกต่างจากค่าในมาตรวัดนามมาตรา คือ การกำหนดตัวเลขให้กับค่าตัวแปรในมาตรวัดอันดับมาตรา ซึ่งจำแนกเป็นประเภทหรือเป็น

กลุ่ม ๆ เป็นตัวเลขที่มีความหมายบอกให้ทราบถึงอันดับ หรือระดับ โดยให้ความหมายความแตกต่างในลักษณะระดับ เช่น มากกว่า น้อยกว่า ดีกว่า สวยกว่า เป็นต้น แต่ไม่ได้ให้ความหมายถึงความแตกต่างในลักษณะค่าตัวเลขที่บ่งบอกถึงปริมาณความแตกต่าง

ตัวอย่าง ตัวแปรที่มีค่าในมาตรวัดอันดับมาตรา ได้แก่ อันดับที่สอบได้ ตำแหน่งทางวิชาการ ยศทหาร ตำแหน่งนางงาม เป็นต้น

อันดับที่สอบได้ของนิสิต ๕ คน มี ๕ อันดับ ได้แก่ อันดับ ๑,๒,๓,๔,๕ ตัวเลขที่แสดงอันดับ การสอบได้ ๑,๒,๓,๔,๕ เป็นตัวเลขที่บอกอันดับที่สอบได้เรียงตามความรู้ความสามารถจากอันดับสูงสุดไปยังอันดับต่ำสุดเท่านั้น เพื่อบอกให้ทราบว่านิสิตจำนวน ๕ คนดังกล่าว นิสิตคนใดมีความรู้ความสามารถมากกว่าหรือน้อยกว่ากัน แต่ไม่ได้บอกกว่านิสิตที่สอบได้อันดับที่ ๑ มีความรู้ความสามารถมากกว่านิสิตที่สอบได้อันดับที่ ๒ ในปริมาณเท่าใดหรือมากกว่าก็เท่า เพราะไม่สามารถนำตัวเลขที่แสดงอันดับที่สองมาบวก ลบ คูณ หรือหารกัน

๓. ช่วงมาตรา (Interval Scale)

มาตรวัดช่วงมาตราเป็นมาตรวัดที่ใช้กับตัวแปรที่มีค่าต่อเนื่อง ตัวเลขที่ใช้แสดงคุณลักษณะของตัวแปรแต่ละช่วงตัวเลขมีค่าต่อเนื่อง และค่าแต่ละช่วงตัวเลขมีความหมายบอกให้ทราบปริมาณและความแตกต่าง ซึ่งสามารถนำค่าตัวเลขที่วัดได้มาบวกและลบกันได้ และนำค่าได้มาเปรียบเทียบความแตกต่างในลักษณะมากกว่า หรือน้อยกว่ากันเท่าใด แต่ไม่สามารถนำค่าตัวเลขมาคูณ หรือหารกัน เพื่อนำค่าที่ได้มาเปรียบเทียบความแตกต่างในลักษณะจำนวนเท่า เนื่องจากมาตรวัดช่วงมาตราเป็นมาตรวัดที่ไม่มีศูนย์แท้

ตัวอย่าง ตัวแปรที่มีค่าในมาตรวัดช่วงมาตรา ได้แก่ คะแนนสอบ ระดับอุณหภูมิ ระดับเชาวน์ปัญญา (IQ) ระดับเชาวน์อารมณ์ (EQ) เป็นต้น

ระดับอุณหภูมิของร่างกายที่วัดเป็นองศาเซลเซียส ซึ่งวัดจากผู้ป่วย ๔ คน มีค่าดังนี้ ๓๗ C ๓๗.๕ C ๓๘ C ๓๙ C ตัวเลขระดับอุณหภูมิสามารถนำมาบวกหรือลบกันได้ เพื่อเปรียบเทียบว่าผู้ป่วยคนใดมีระดับอุณหภูมิร่างกายสูงกว่าหรือต่ำกว่ากันในปริมาณกี่องศาเซลเซียส แต่ไม่สามารถนำตัวเลขระดับอุณหภูมิมาหารกัน เพื่อนำค่าที่ได้มาเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับอุณหภูมิในลักษณะจำนวนเท่า ระดับอุณหภูมิ ๐ C มิได้หมายความว่าไม่มีความร้อน ค่าระดับอุณหภูมิจึงจัดอยู่ในมาตรวัดช่วงมาตรา

๔. อัตราส่วนมาตรา (Ratio Scale)

มาตรวัดอัตราส่วนมาตราเป็นมาตรวัดระดับสูงสุด และเป็นมาตรวัดที่ใช้กับตัวแปรที่มีค่าต่อเนื่อง และมีศูนย์แท้ (Absolute Zero) ตัวเลขที่ใช้แสดงคุณลักษณะของตัวแปรแต่ละช่วงตัวเลขค่าต่อเนื่อง และค่าแต่ละช่วงตัวเลขจะมีช่วงห่างเท่ากัน เช่น อายุ ๔ ปี อายุ ๕ ปี อายุ ๖ ปี อายุ ๗ ปี ช่วงห่างระหว่างอายุ ๕ ปี กับอายุ ๖ ปี และช่วงห่างระหว่างอายุ ๖ ปีกับอายุ ๗ ปี จะมีช่วงห่างที่เท่ากันคือ ๑๒ เดือน เนื่องจากมาตรวัดอัตราส่วนมาตราเป็นมาตรวัดที่มีศูนย์แท้ (Absolute Zero) ดังนั้น ค่าตัวเลขในมาตรวัด

อัตราส่วนมาตราจึงสามารถนำมาคิดคำนวณทางคณิตศาสตร์ โดยบวก ลบ คูณ หารกันได้ และนำค่าที่ได้มาเปรียบเทียบความแตกต่างในลักษณะปริมาณว่ามากน้อยกว่ากันเท่าใด รวมทั้งสามารถนำค่าที่ได้มาเปรียบเทียบความแตกต่างในลักษณะจำนวนเท่าได้ด้วย

ตัวอย่าง ตัวแปรที่มีค่าในมาตรวัดอัตราส่วนมาตรา ได้แก่ ความสูง น้ำหนัก ระยะทาง ความเร็ว และอายุ เป็นต้น

น้ำหนักของพยาบาล ๕ คน มีน้ำหนักต่างๆ กัน ดังนี้ ๓๕, ๓๘, ๔๕, ๕๕, ๗๐ กิโลกรัม สามารถนำมาบวก ลบ คูณ หาร เพื่อนำค่ามาเปรียบเทียบความแตกต่างในลักษณะปริมาณผลต่าง และเปรียบเทียบความแตกต่างในลักษณะจำนวนเท่า เช่น นำตัวเลข ๗๐ มาลบกับตัวเลข ๓๕ เพื่อเปรียบเทียบว่าพยาบาลที่มีน้ำหนัก ๗๐ กิโลกรัม มีน้ำหนักมากกว่าพยาบาลที่มีน้ำหนัก ๓๕ กิโลกรัม เท่ากับ ๓๕ กิโลกรัม และนำตัวเลข ๗๐ มาหารด้วยตัวเลข ๓๕ เพื่อเปรียบเทียบว่าพยาบาลที่มีน้ำหนัก ๗๐ กิโลกรัม มีน้ำหนักเป็น ๒ เท่าของพยาบาลที่มีน้ำหนัก ๓๕ กิโลกรัม

เรียบเรียงโดย นารีลักษณ์ ศิริวรรณ

เอกสารอ้างอิง

บุญใจ ศรีสถิตย่นรากร. ระเบียบวิธีการวิจัยทางพยาบาลศาสตร์. กรุงเทพฯ : อินเตอร์-เทค พรินติ้ง.

๒๕๔๔.

๒๑๖ แหวดงนักรวิจย

แหวดงนักรวิจยในฉบับนี้ ขอแนะนำอาจารย์นักรวิจยที่ไดรบรางวัลนักรวิจยดีเด่นแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๕๑ จากสำนักงานคณะกรรมการวิจยแห่งชาติ (สกว.) ในสาขารัฐศาสตร และรัฐประศาสนศาสตร ท่านคือ ศ.ดร. ดิน ปรชญพฤทธิ

การศีกษา

- ปรชญญาเอก สาขาวิชาศาสตร และรัฐประศาสนศาสตร (Ph.D.) Kansas University
- ปรชญญาโท สาขาวิชาประศาสนศาสตร M.P.A. Wayne State University
- ปรชญญาโท สาขาปรชญญา M.Phil and Ph.D. University of Kansas
- ปรชญญาตรี รบ. เกียรตินิยม. สาขาการทูต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การทำงาน

ปัจจุบัน

- กรรมการบริหาร สภาวิจยแห่งชาติ

อดีต

- รองอธิการบดี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- หัวหน้าภาควิชาวิชารัฐประศาสนศาสตรคณะรัฐศาสตร จุฬาฯ
- อดีตวิยากรกลุ่มงานฝึกอบรมการวิจย หลักสูตรการบริหารงานวิจยระดับหัวหน้าโครงการ
- ประธานสาขาวิชาศาสตร และรัฐประศาสนศาสตร สภาวิจยแห่งชาติ
- ที่ปรिक्षากระทรวงมหาดไทย
- ผู้เชี่ยวชาญสำนักงานปฏิรูปเพื่อเกษตรกรรม
- กรรมการสภามหาวิทยาลัยจุฬาฯและสถาบันบัณฑิตพัฒนาบริหารศาสตร
- อนุกรรมการวางแผนกำลังคนภาครัฐ
- ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดองค์การโครงการโขง ชี มูล
- คณะอนุกรรมการพิจารณาค่าขอปรับปรุงส่วนราชการสำนักงาน กพ.
- คณะอนุกรรมการพัฒนาโครงสร้างส่วนราชการและระบบการบริหาร

- ที่ปรึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
- ที่ปรึกษามหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ฯลฯ

ผลงานวิจัยในอดีตและปัจจุบัน

๑. การจัดระบบบริหารราชการไทยในต่างประเทศ
๒. ผลงานทางด้านตำรา-บทความ
 - ทฤษฎีองค์การ
 - การบริหารรัฐกิจแผนใหม่
 - รัฐประศาสนศาสตร์เปรียบเทียบ : เครื่องมือในการพัฒนาประเทศ
 - ปทานุกรมการบริหาร (ร่วมกับ ดร.อิสระ สุวรรณบล)
 - ศัพท์รัฐประศาสนศาสตร์
 - การบริหารการพัฒนา
 - การสืบทอดตำแหน่งประธานาธิบดีอเมริกัน
 - บทความทั้งไทย-อังกฤษ ประมาณ ๙๐ เรื่อง ฯลฯ
๓. ผลงานทางด้านวิจัย
 - การพัฒนาองค์กรของไทย ปัญหาและอุปสรรค
 - การสำรวจและประเมินระบบคุณธรรมในราชการพลเรือนของไทย
 - ข้าราชการระดับสูงของไทยและความมุ่งมั่นในการพัฒนาประเทศ
 - ความเป็นไปได้ในการนำเอาแนวความคิดคิวซีมาใช้ในระบบราชการไทย (ร่วมกับ ดร.ศุภชัย ยาวะประภา)
 - วิชาชีพนิยมของระบบราชการในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว : วิวัฒนาการและผลกระทบต่อสังคมไทย
 - การกำหนดสัดส่วนที่เหมาะสมของค่าใช้จ่ายด้านบุคคลภาครัฐ
 - การใช้เวลาของนักบริหารในราชการพลเรือน (ร่วมกับ ดร.ไกรยุทธ ธีรตยาคีนันท์)
 - ประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของข้าราชการพลเรือน (ร่วมกับ ดร.ไกรยุทธ ธีรตยาคีนันท์)
 - การจัดระบบบริหารราชการไทยในต่างประเทศ (ร่วมกับเจ้าหน้าที่ของสำนักงาน ก.พ.)
 - The Productivity of Thailand's : Elite Civil Servants : Prolegomenon on Problems and Problem Resolutions, in J.P. Burns (ed.), Asian Civil Service Systems :

Improving Efficiency and Productivity (Singapore : Time Academic Press, ๑๙๙๕), pp. ๕๙-๘๓

- Centennial Professionalism of the Thai Public Service/Servants : In Search of Professor Siffin's Enquiry, in M.J.Ekeam Ja Fari et al. (eds.) Public Administration and Sustainable Development (Trhran, IslamicRepublic of Iran : EROPA, ๑๙๙๕). pp. ๔๒๐-๔๓๑.
- Thailand's Elite Civil Servants and Their Development- Orientedness : An Empirical Test of National Data, International Journal of Public Administration Vol.๑๐, N๔ (๑๙๘๗), ๓๙๕-๔๑๙.

เรียบเรียงโดย ปรียวรรณ สุวรรณสุนย์

ที่มา

<http://www.elearning.nrct.net/re๑.php>

ปิดท้ายวิจัย

ปิดท้ายงานวิจัยประจำเดือนนี้ ส่งท้ายด้วยวันปิยมหาราช โดย ๒๓ ตุลาคมของทุกปี เป็นวันคล้ายวันสวรรคตของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ ทุกปีจะมีการวางพวงมาลาดอกไม้ที่พระบรมรูปทรงม้า เพื่อเป็นการรำลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

เพราะวันที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๔๕๓ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ ทรงประชวรเสด็จสวรรคต ณ พระที่นั่งอัมพรสถานพระราชวังดุสิต ครั้งนั้นเป็นที่เศร้าสลดอย่างยิ่งใหญ่หลวงของพระบรมวงศานุวงศ์และปวงชนทั่วประเทศ เพราะพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงเป็นกษัตริย์ที่เคารพรักของทวยราษฎร์ ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณอเนกประการทั้งในการปกครองบ้านเมืองและพระราชทานความร่มเย็นเป็นสุขแก่ชนทุกหมู่เหล่า ทวยราษฎร์ทั้งปวงจึงได้ถวายพระนามว่า พระปิยมหาราช หรือพระพุทธเจ้าหลวง เมื่อถวายพระเพลิงพระบรมศพตามราชประเพณีแล้ว ครั้งเมื่อบรรจบอภิเษกสมรสด้วยคล้ายวันสวรรคต พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๖ ผู้สืบราชสันตติวงศ์ ได้ทรงบำเพ็ญพระราชกุศลทักษิณานุปทานถวายตามราชประเพณี โดยเชิญพระโกศพระบรมอัฐิพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวออกประดิษฐานบนพระแท่นนพปฎลมหาเศวตฉัตร และเชิญพระพุทธรูปปางประจำพระชนมวารประดิษฐาน ณ โถงหมู่ในพระที่นั่งจักรีมหาปราสาท หรือพระที่นั่ง อนันตสมาคมส่วนที่พระบรมราชานุสาวรีย์พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ณ พระลานพระราชวังดุสิต หน้าที่นั่งอนันตสมาคมที่เรียกว่าพระบรมรูปทรงม้า ซึ่งเป็นพระบรมราชานุสาวรีย์ที่พระบรมวงศานุวงศ์ข้าราชการ พ่อค้า คหบดี ปวงชนชาวไทยทุกหมู่เหล่าผู้สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณได้ร่วมใจกันรวบรวมเงินจัดสร้างประดิษฐานขึ้น น้อมเกล้าฯถวายพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวขณะที่ทรงพระชนม์อยู่เนื่องในมหามงคลสมัยที่ทรงครองราชย์ยั่งยืนนานถึง ๔๐ ปี และพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้เสด็จพระราชดำเนินมาทรงเปิดพระบรมราชานุสาวรีย์ด้วยพระองค์เอง เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๕๑ นั้น ต่อมา ทางราชการได้ประกาศให้วันที่ ๒๓ ตุลาคมซึ่งเป็นวันสวรรคตของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

เป็นวันที่ระลึกสำคัญของชาติเรียกว่า วันปิยมหาราช และกำหนดให้หยุดราชการวันหนึ่งในวันปิยมหาราช
เจ้าหน้าที่กระทรวงมหาดไทยซึ่งต่อมาเป็น กรุงเทพมหานคร ร่วมด้วยกระทรวงวัง ซึ่งต่อมาเป็นสำนักพระ
ราชวัง ได้จัดตกแต่งพระบรมราชานุสาวรีย์ ตั้งราชวัติ ฉัตร ๕ ชั้น ประดับโคม ไฟ ราวเทียม กระจ่างอุป
ทอดเครื่องราชสักการะที่หน้าพระบรมราชานุสาวรีย์ตั้งแต่นั้นมาจนถึงปัจจุบัน

กองบรรณาธิการ

พิมพ์ที่ : สำนักการพิมพ์
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร